

มีคำเตือน โปรดระมัดระวัง

illustration : KAMUY10 story : ปกกร

คำเตือน 0

ถ้าออกไปจากชีวิตของกันและกันแล้ว
อย่ากลับเข้ามาอีก ไม่ว่าจะสถานะไหนก็ตาม

กูแม่งมาอยู่ในจุดจุดนี้ได้ยังไงวะ

จุดที่เอาจแต่คิดถึงประโยคของคนที่ถูกเป็นคนบอกเลิกเขาเอง
เข้าไปซ้ำมา

ไม่ได้มาแค่เสียงปะวะ ฉากเดิมๆ ซ้ำๆ ก็วิ่งวนอยู่ในหัวจน
ลึบสนไปหมดว่า สุดท้ายแล้วในสถานการณ์นั้น เวลานั้นใครกันแน่
ที่เป็นคนผิด

ผิดที่คนคนนั้นไม่ยอมให้กันอีกต่อไป หรือผิดที่กูแม่งเป็นคน
มทะลุปากแฉ่วจนน่าตบ

ถ้าย้อนเวลากลับไปได้ บางทีแล้วคำพูดบางคำที่มันทำให้เรา
พังยับเยินก็ไม่ควรถูกเอ่ย

ถ้าย้อนเวลากลับไปได้...ก็คงจะรักให้ดีที่สุด

**“พี่คิดว่าจิมรักพี่มากหรอวะ ตกลงกันแล้วไงว่าคบกัน
แบบไม่ผูกมัด ที่ผ่านมาก็เป็นพี่ไม่ใช่หรอที่เข้าหาจิมก่อนตลอด**

มีแต่พื้้นแหละที่รักจิม เลิกกันไปใครแม่งจะตายก็ลองดู”
 “มึงพูดเหมือนไม่เคยรักกุเลยนะ”
 “ถ้าพี่ไม่กล้าพูด ใจไม่ถึง จิมพูดเอง เลิกกัน...”
 “อ้อ...ถ้าออกไปจากชีวิตของกันและกันแล้วอย่ากลับ
 เข้ามาอีก ไม่ว่าจะสถานะไหนก็ตาม”

ถ้าเลิกกันไปใครจะตาย...

เสียงแคนหัวเราะเย้ยหยันดังขึ้นในรถยนต์ที่ดับทั้งเครื่องยนต์
 และไฟหน้ารถไว้ ความร้อนอบอ้าวไม่สามารถบรรเทาได้ด้วยการ
 แฉกเปิดกระจกรถฝั่งคนขับไว้เป็นช่องเล็ก ๆ

เจ้าของรถอาจจะไม่รู้ตัวเองนำรถมาจอดแอบไว้ตรงนี้นาน
 เท่าไหร่แล้ว เขามีสภาพมินเมา หน้าผากเขาแต่แนบกับพวงมาลัย
 ไม่เงยขึ้นมา

คำตอบของคำถามที่ว่าเลิกกันไปใครจะตายถูกตอบอยู่หลาย
 ครั้ง รายชื่อของคนที่น่าตายเวลานี้คงหนีไม่พ้น...ไอ้จิมมี หรือเขา
 เองนั่นแหละ

ต่อจากเสียงหัวเราะเย้ยหยันก็ตามมาด้วยเสียงถอนหายใจ
 เอือกใหญ่ จิมมีตกอยู่ในภวังค์ความคิดของตัวเอง เขาไม่ได้สนใจ
 ด้วยซ้ำว่าประตูรถข้างคนขับถูกเปิดออก ใครบางคนก้าวขึ้นมานั่ง
 แล้วถอนหายใจด้วยเสียงที่ดังกว่าเสียงถอนหายใจของเขาเมื่อครู่
 เป็นเท่าตัว

“เฮ้ยไอ้จิม...สตาร์ตรถดิ กูร้อน”

จิมมีจัดตัวเองขึ้นจากการเอาหน้าผากแนบพวงมาลัยรถ
 เหลือบตามองไปด้านข้าง ยังไม่ได้สตาร์ตรถตามที่ถูกลှ้ง

“เดี๋ยวกูได้รู้ว่ากูมา”

“มาทุกวันขนาดนี้ไม่รู้ก็ควายแล้วปะวะ”
“รู้แล้วทำไมไม่มาหา...ไม่มาคุยกัน นานขนาดนี้แล้วทำไมยังไม่มาอีก”

“กูเตือนมึงแล้วเตือนมึงอีกจิมมี...”

“เตือนเรื่องอะไรวะไอ้เต้ กูจำไม่ได้แล้ว”

“เรื่องไต่ ฮั้วไต่พี่ชายกูไง”

“...เขาเป็นยังงี้บ้าง”

“ถ้ามึงหวังว่าพี่กูจะละเทะแบบมึงก็ฝันไปเถอะ ไต่สบายดีดีกว่าตอนที่เอาแต่วิ่งตามคนแบบมึงอีก กูเตือนแล้วไซ้มัวว่าถ้าไม่ชัดเจนก็อย่าล้อเล่นกับความรู้สึกของคนอื่น เพราะคนที่จะร้องเป็นหมาโดนเจ้าของทิ้งนะเป็นมึง”

“...ชื่อเต้”

“อะไร”

“กูอยากย้อนเวลาได้วะ กูอยากย้อนเวลากลับไปวันแรกที่ได้เจอพี่มึงอีกครั้ง กูจะทำดีกับเขา กูจะไม่พูดให้เราเลิกกัน”

“แค่ร้านขนาดนั้นเลยหรอวะ ไต่บอกว่าอีกหน่อยเดี๋ยวมึงก็ลืมไต่แล้ว ระดับจิมมีเดี๋ยวก็มีใหม่”

“จะลืมได้ไงวะ ในเมื่อพี่เขาเป็นความรักที่ดีที่สุดในชีวิตกู”

“ตอนอยู่ไม่เห็นค่า โอ้ย...ไม่อยากด่าแล้วเหิน้อย”

ชื่อเต้เอี้ยวตัวมองเพื่อนสนิทอย่างจิมมี ฤดูร้อนแม้นึกแล้วแต่อากาศก็ยังอบอ้าว จิมมีไม่ยอมสตาร์ตรถรวมถึงไม่ยอมเปิดแอร์ให้สักที คนที่ร้อนจนพลอยเหงื่อซึมไปด้วยอย่างชื่อเต้ได้แต่บ่นได้แต่ด่า ทว่าคำพูดทุกคำก็มีอันต้องถูกกลืนลงในลำคอ จากนั้นก็นั่งเงียบ ๆ มองไอ้จิมปิดหน้าร้องไห้

ไม่นานจิมมีก็หลับสนิทเพราะว่าเมารวมถึงเพลียจัด ชื่อเต้

สายหน้าเอื้อมระอาอย่างอดไม่อยู่ เขาเปิดประตูลงจากรถ เดินอ้อมไปฝั่งคนขับแล้วลากตัวจิมมือออกมา ยกแขนเพื่อนขึ้นพาดบ่าพาเดินเข้าบ้านไปเจียบ ๆ

ชื่อเต้พาจิมมีเข้ามาเหยียดทั้งไว้บนโซฟาในห้องนั่งเล่น กลืนสะออดสะอ้านจากน้ำยาฆ่าเชื้อดูเหมือนจะเป็นกลิ่นประจำบ้านของเขาไปแล้ว เหลือบมองนาฬิกาก็เห็นว่าตอนนี้เป็นเวลาตีสาม จิมมียังอยู่ในชุดนักศึกษา...ส่วนเขาน่ะชุดนอน

ไฟในบ้านยังเปิดจนสว่างโร่ ชื่อเต้จับจิมมีนอนดี ๆ แล้วยื่นเท้าเอว เขามองเลยไปยังโต๊ะอาหารที่อยู่ใกล้กับโซฟา ไฟที่เปิดได้เป็นฝีมือเจ้าของบ้านตัวจริงอย่างฮั่วโตพี่ชายของเขา

ชื่อเต้ถอนหายใจ จะมีใครเข้าใจความหนักอกหนักใจของมนุษย์ที่เป็นคนกลางอย่างเขาบ้างมั้ยนะ

“ไต่ เต้ให้จิมมันนอนนี่นะ”

“ตามใจ”

“ไต่...เต้ส่งสารเพื่อน แต่ก็ไม่ใช่ว่าจะไม่เข้าใจไต่ล่ะ มันไม่มีโอกาสเลยหรอกที่จะเริ่มใหม่”

ชื่อเต้เลิกสนใจคนเมาที่นอนเหมือนตาย เขาเดินอ้อมโซฟาไปหาพี่ชายอย่างฮั่วโต

ฮั่วโตฟังคำถามนั้นแล้วหลุบตาลงมองแก้วน้ำบนโต๊ะ ไอเย็นที่เกาะข้างแก้วกลั่นตัวเป็นหยดน้ำก่อนไหลลงตามแรงโน้มถ่วง คงเพราะไม่มีที่รองแก้ว หยดน้ำจึงเจิ่งนองบนโต๊ะไม้เนื้อดี

ปลายนิ้วเรียวยาวเหยียดน้ำ ฮั่วโตเงยหน้ามองน้องชาย

“เหนื่อยแล้ว ไม่อยากเป็นคนโง่ซ้ำซาก”

“แต่จิมรักไต่มาก”

“...”

“ถึงมันจะเพ่งรู้ตัวหลังเลิกกันก็เถอะ เมื่อก็มันบอกว่าไต้เป็นความรักที่ดีที่สุดในชีวิตมันเลยนะ”

“...หรือ”

“โอเค...เพื่อนเต้แม่งเหี้ยเอง ไต้เป็นความรักที่ดีที่สุดของมัน แต่มันเป็นความรักที่เหี้ยที่สุดของไต้ เต้จะไม่พูดอะไรแล้ว รักไต้จะอยู่ข้างไต้เสมอ”

“ไม่ใช่เด็กแล้วที่จะต้องมืพรคมืพวก ไม่ต้องมาอยู่ข้างอะไรทั้งนั้นแหละ ปิดบ้านดี ๆ ด้วย ไต้จะไปนอนแล้ว”

ฮั่วไต้เลิกเล่นหยดน้ำบนไต้ะ เขาเลื่อนเก้าอี้ออกเบา ๆ แล้วหมุนตัวเดินขึ้นไปยังชั้นบนของตัวบ้าน ซือเต้มองตาม เขาเห็นชัดเจนว่าพี่ชายของตัวเองไม่แม้แต่จะปรายตามองคนที่นอนบนโซฟา

ซือเต้มองจิมมี ยกมือขึ้นขยี้เส้นผมบนหัวตัวเองจนยุ่งเหยิง สงสารก็ใช่แต่ก็สมน้ำหน้าด้วยเหมือนกัน

ก็ในเมื่อก็คนเตือนก็คำเตือนมันก็ไม่ยอมฟัง

“ใครก็ช่วยมึงไม่ได้แล้วไอ้จิม”

ซือเต้เดินไปปิดประตูบ้าน เขาตรวจตราความเรียบร้อยทุกอย่างอีกครั้งก่อนเดินขึ้นห้องนอนของตัวเอง ส่วนจิมมี...ก็ปล่อยมันนอนอยู่ตรงนั้นแหละ

...แต่ใครจะไปคาดคิดว่า อีกแค่ไม่กี่นาทีต่อมาในห้องนั่งเล่นที่มีดนตรีจะมีใครบางคนหอบหมอนกับผ้าห่มลงมาให้แขกที่ไม่ได้รับเชิญ

เป็นใครไปไม่ได้หรอกนนอกจากฮั่วไต้ เขาบ่นึงมึงำตอนที่สอดหมอนไปได้ศีรษะของจิมมี คลี่ผ้าห่มคลุมบนร่างที่นอนเหยียดยาว

“เต้เนะเต้ แทนที่จะเอาหมอนกับผ้าห่มให้เพื่อน...”

เมื่อจัดการห่มผ้าให้จิมมีเรียบร้อย ฮั่วไต้ก็นั่งลงข้างโซฟา

พิจารณาคนที่หลับไหลไม่ได้สติ เขาหวนคิดถึงจุดเริ่มต้นที่เราพบกัน
ถ้าย้อนเวลากลับไปได้ เราแม่งไม่ควรรู้จักกันเลย...

คำเตือน 1

เพราะตอนนั้นมันเป็นตอนที่ฝนตกหนัก
หนักจนมองอะไรได้ไม่ชัดเจน

“ตัวตึงวิตยา ดิฉันไม่อยากจะพูดค่ะ”

“สรุปรู้จักมั๊ยไอ้เต้”

“ดิฉันบอกว่าดิฉันไม่อยากจะพูด”

“ไหว้...”

มือเรียวสวยประกบเข้าหากัน จะบอกว่ามันเป็นท่าไหว้เพื่อ
ขอร้องก็คงจะไม่ถูกต้องเท่าไรนัก หน้าตาคนพูดว่าไหว้กับการ
ประกบมือเข้าหากันไม่เหมือนขอร้อง ไอ้ตื้น้ำหล่อซื่อจิมมีหรีตาลง
เกินครึ่งอีกทั้งยังเกร็งเขม็ง ปากคว้า...ท่าทางแบบนี้เรียกบังคับไม่ใช่
ขอร้อง

“เอาแต่ใจ”

“ทำไมมึงต้องพูดคำว่าเอาแต่ใจแล้วมองค้อนแบบนั้นวะไอ้
เต้”

“กูติดมาจากฟีกู เมื่อไหร่ฝนจะหยุดตกวะ อยากกลับบ้านแล้ว
เนี่ย” ซื่อเต้มองออกไปนอกหน้าต่างกระจกทั้งๆ ที่เสียงชู่ซ่าดังก้อง

หยุดอยู่ในเวลานี้บอกชัดว่าฝนไม่มีทางที่จะหยุดตกง่าย ๆ

ดูเหมือนพายุจะเข้า ลมแรงจนแม้แต่ต้นไม้ต้นไม้ใหญ่ ๆ ยังไหวเอน

ทันทีที่ซื้อเต๋หันกลับมาสบตาเพื่อนรักอย่างจิมมี ไฉนที่เพ็งเอาหน้าจอมือถือที่มีรูปตัวตึงวิดยามาถามว่าเขารู้จักมั๊ยก็มองออกไปนอกหน้าต่างเหมือนกัน

เราติดฝน...แต่บรรยากาศไม่ได้โรแมนติคแบบคู่รักหยอก

จิมมีขยับริมฝีปากพูดต่อ

“พี่มึงที่ซื้อฮั่วไต้เหรือ”

“เฮอ”

“พ่อแม่มึงก็เข้าใจตั้งซื้อเนอะ ว่าแต่ทำไมช่วงนี้มึงพูดถึงพี่มึงบ่อยจังวะ”

“กูกับพี่กูนสนิทกันมาก แต่ว่าที่แต่ก่อนไม่ค่อยพูดถึงเพราะไม่ได้อยู่ด้วยกันไง โต้เพ็งกลับมาจากออสฯ รอบนี้น่าจะอยู่ไทยถาวรเลยมั้ง จะเปิดคาเฟ่เล็ก ๆ ได้ที่เช่าทำร้านแล้วด้วย กำลังตกแต่งอยู่ ถ้ามึงไปบ้านกูช่วงนี้มึงจะได้กลิ่นกาแฟกับกลิ่นขนมอบทั่วบ้านเลย” ซือเต๋ยังใช้มือเท้าเอว เขาเป็นฝ่ายพูดต่อในตอนที่ยังตกหนักไม่หยุด เพ็งเข้าเทอมสองได้ไม่กี่วันงานก็ท่วมหัว ฝนก็ตกลงมาซ้ำเติมแทนที่จะได้กลับบ้านไปทำงานไฉ ๆ แม่เอ๊ย... “จะว่าไปถ้าปลายฟ้าเป็นตัวตึงวิดยา พี่กูก็น่าจะเป็นอดีตตัวตึง’ธำปัติย์แหละ”

“ซื้อปลายฟ้าเหรือ”

“เฮอ กูไม่รู้จักอะไรเป็นพิเศษเหรือ แต่ว่าพี่ฟ้าสนิทกับโต้นะ เป็นสโมฯ เหมือนกัน ตอนโตอยู่ปีห้าพี่ฟ้าน่าจะปีหนึ่งได้”

“แนะนำให้น้อย”

“คุณคะ แบบคุณเดินเข้าไปทำความรู้จักเองก็ได้มั้ง” ซือเต๋พูด

ตามความจริง เขาใช้หางตาเหล่มองจิมมี อีกฝ่ายจัดว่าเป็นคนหน้าตาดี เท่าที่รู้จักกันมาไม่เคยเห็นของมันขาด แต่ติดว่าเป็นพวกไม่จริงจิงอะไรกับใคร ไปไหนมาไหนด้วยนะใช่ แต่ไม่เคยหอรอกจะพูดว่าชอบใครจริงๆ สักที “คนนี่ชอบแบบจริงจิงเลยหรอ”

“อ้อ โคตรน่ารัก กว่าเขาเป็นความรัก ยิ่งมองยิ่งรักอะไรประมาณนั้น”

“จริงจิงมัย”

“เออ ต้องจริงจิงดิ แนะนำให้เพื่อนได้มัยละ”

“กุก็พูดอยู่ว่าไม่รู้จัก”

“ผ่านพี่มิงไง ฮั้วได้...มิงพูดเองว่าสนิทกัน”

“...”

“เจียบทำไมอะ”

“ได้อะ พูดแบบใจๆ เลยนะ กูไม่ยากให้ได้เจอมิง”

“ฮะ” จิมมีส่งเสียงแปลกใจ สีหน้าแปรเปลี่ยนไปตามอารมณ์ เขาก็ไม่ใช่คนประเภทที่จะกักเก็บความรู้สึกอะไรได้เก่งอยู่แล้ว หลังส่งเสียงแปลกใจออกไปแบบนั้น ซือเต็กก็ขีดหน้ากอดอก ตามองฝนที่เริ่มจะซาลงบ้างแล้ว

“พี่กูน่ารัก ตัวตึง’ธำปัติย์’ไม่เกินจริง”

“มิงนี่รักพี่มิงเนอะ”

“ใครๆ ก็รักพี่กูทั้งนั้นแหละ”

“แล้วทำไมกูจะเจอพี่มิงไม่ได้”

“เดี๋ยวมิงชอบพี่กูไง”

“เห็นกูเป็นคนใจง่ายขนาดนั้น?”

“เออ...”

“ไถ่เต้ ตอนนี้ทั้งใจกูมีแค่พี่ฟ้า และกูคิดว่ากูต้องเข้าทางพี่มิง”

ซือเต้ไม่ได้ตอบ เขากลอกตาไปมาในเบ้าตาโหลลึก ฝนเริ่ม
 เบาลงแล้วแต่ยังไม่หยุดตกง่าย ๆ หรอก

ระหว่างที่กำลังคิดอะไรบางอย่าง คนใจร้อนอย่างจิมมีก็จุก
 เขาให้เดินไปอีกทาง

“ฝนซาแล้ว...ปะ ไปบ้านมึงกัน มึงย้ายไปอยู่บ้านพี่มึงแล้ว
 ไซปะ ไป”

“ไอ้จิม!”

“วันนี้ก็จะไปส่งมึงที่บ้านเอง”

ซือเต้เป็นคนอหังการดี เขามีเพื่อนเยอะ แต่เขาคิดว่าคง
 ไม่มีเพื่อนคนไหนใจร้อนไปกว่าจิมมีอีกแล้ว เห็นได้ชัดเจนจากการ
 มัดมือชกมาส่งเขาที่บ้าน หัวร้อนหงุดหงิดตอนที่รถติดแหง็กบนท้อง
 ถนน

เขานั่งสวดมนต์ตอนไอ้จิมขับรถ กว่าที่จะถึงบ้านนี้ก็กว่าจะไม่มี
 ชีวิตรอดเสียแล้ว เขานึกขอบคุณเพื่อนรักที่มันมาส่ง...แม้จะเป็นการ
 กระทำที่หวังผลก็เถอะ

ตอนที่มาถึงที่บ้าน ซือเต้บอกให้จิมมีจอดรถไว้ข้างกำแพง
 เพราะที่จอดรถในบ้านของเขาเวลานี้มันค่อนข้างจะเต็มแน่น ด้วยมี
 ทั้งรถของเขาและรถของพี่ชาย

ซือเต้ไม่ชอบขับรถไปเรียนเท่าไรเพราะว่ารถมันโคตรจะติด
 สมัยก่อนตอนที่ยังอยู่หอเขาก็ขับรถไปเรียนเองอยู่หรอก แต่พอได้
 กลับมา ด้วยความที่เป็นคนติดพี่ชายมาตั้งแต่เด็กอยู่แล้ว ซือเต้จึง
 ไม่รอช้าที่จะย้ายมาอยู่ด้วยกัน แม่บ้านของโต้จะไกลจากมหา'ลัย
 พอสมควรก็ตาม ทุกวันนี้เวลาไปเรียนตอนเช้าเขาจะให้โต้ไปส่งที่
 รถไฟฟ้า ส่วนขากลับติดรถไอ้จิมมีมาลงที่สถานีรถไฟฟ้าใกล้มอ

เหมือนกัน และนั่นคือเหตุผลหลักที่วันนี้เขาติดฝนอยู่กับจิมมี่
และข่าวร้ายคือเวลานี้ฝนยังไม่หยุดตก...ในรถของไอ้จิมเองก็
ไม่มีร่ม

“มึงรอในรถ เดี๋ยวกูไปเอาร่มในบ้านก่อน”

“เดี๋ยวมึงเปียก”

“กูเปียกไม่เป็นไร เข้าบ้านอาบน้ำได้ แต่มึงไม่ควรเปียกไง”

จะบอกว่าจิมมีใจร้อนเพียงคนเดียวคงไม่ใช่ เพราะทันทีที่พูด
เรื่องเปียกไม่เปียกจบ ซือเต้ก็เปิดประตูก้าวลงจากรถไปทันที เขาทิ้ง
ข้าวของส่วนตัวไว้ในรถของเพื่อน ไข่มือบังฝนทั้ง ๆ ที่ไม่ช่วยอะไร

ฝนเม็ดใหญ่กว่าที่คิด จุดจาดรถก็ไกลกว่าที่คาด กว่าจะวิ่งมา
ถึงหน้าประตูบ้านได้เนื้อตัวก็เปียกซึก

ซือเต้เคาะประตูรั้ว ๆ อืดใจใหญ่ประตูก็เปิดออก คนเปิดมี
ส่วนสูงน้อยกว่าเขาอยู่เป็นคืบ ดวงตาเรียวรีแผ่ความอ่อนโยนและ
ใจดีเอาไว้จนล้น ผมเผ้าค่อนข้างยุ่งเหยิง สวมเสื้อกันเปื้อนสีครีม
มีลายหมี่น่ารักตรงกลางอก

คนที่อยู่ตรงหน้าซือเต้คือฮัวโต๋ พี่น้องที่มีพ่อแม่เดียวกันแต่
ใคร ๆ ก็มักจะบอกว่าพวกเขาไม่เหมือนกันสักนิด

“โห. ไปก็ไม่รับ ฝนตกหนักจะถามว่าให้ไปรับมั้ย”

“โห. มาเหร่อ”

“อือโห. ...เข้ามาดิ รีบไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าไป เดี๋ยวไม่
สบาย แล้วกลับมาอย่างัวเงีย”

“อา ๆ เพื่อนมาส่งแต่มันรออยู่ในรถ ขอร่มหน่อยจะไปรับ
เพื่อน ฝนเหมือนจะหนักอีกแล้วเนี่ย ให้มันมารอในบ้านก่อน ฝนซา
แล้วค่อยกลับละกัน”

ซือเต้โกหกคล่องปาก ใครจะกล้าบอกว่าเป็นแผนดีสินิทของ

ไอ้จิมวะ จะเข้าทางฮัวโตเพื่อพี่ปลายฟ้าของมันเป็นอะไรสักอย่าง พุดไป
ขับริดสันตินไปใครจะไปฟังรู้เรื่อง ภาวะทางท้องถนนจริง ๆ

“อ้าวเหออ รถเพื่อนคันนั้นใหม่ยั”

“ครับ”

“เดี๋ยวดูไปรับเพื่อนให้ เติร์ปไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าเถอะ
ยังไม่สบายง่าย ๆ อยู่”

ชื่อเต้กำลังจะเอ่ยปฏิเสธ ใครจะอยากให้ฮัวโตที่ตัวเล็กนิด
เดียวออกไปเผชิญสภาพอากาศย่ำแย่ ลมแรงตั้งขนาดนี้พี่เขาตัวปลิว
จะทำยังไง

แต่คิดอีกทีฮัวโตก็ไม่ได้บอบบางขนาดนั้น มีความแมนแบบ
ลูกผู้ชายอยู่บ้าง ถึงจะทำอะไรเชื่องช้านุ่มน้อมมากก็เถอะ ให้ได้เจอ
กับจิมมีเลยก็ได้มั้ง...จะได้สนิทกันไว ๆ

คำตอบของชื่อเต้เปลี่ยนไป

“ฝากด้วยนะโต ระวังเปียก”

ฮัวโตยกคิ้วให้น้องชายหนึ่งข้าง เขาหมุนตัวกลับเข้ามาในบ้าน
เพื่อหยิบร่ม ส่วนชื่อเต้ส่งเสียงไววายวายอะไรสักอย่างแล้ววิ่งขึ้นบันได
บ้านไป

ฮัวโตหยิบร่มสองคันมาไว้ในมือ เมื่อกลับมาที่หน้าบ้านเขาก็
กางร่มให้ตัวเองเพียงหนึ่งคันเท่านั้น สีหน้าเรียบเฉยตอนที่เดินไป
ยังพอร์จูนเนอร์สีขาวยังไม่ได้ดับเครื่องยนต์

ฝนตกแรงขึ้นอีกแล้ว ฮัวโตเสียดไม่ได้ที่จะถูกหยดน้ำฝน
กระเด็นมาโดน

เขายื่นมือไปเคาะกระจกรถฝั่งคนขับ กางร่มอีกคันเพื่อไม่ให้
เจ้าของรถที่น้ำจะเปิดประตูออกมาแน่ ๆ เปียก

ฮัวโตไม่แปลกใจที่ประตुरถฝั่งที่เขาเคาะจะถูกแง้มออกเบา ๆ

เขายืมให้คนที่ดับเครื่องยนต์แล้วก้าวลงมาอย่างเป็นมิตร ลักยิ้มเล็กน้อย ปรากฏที่แก้มขวา ตาเป็นประกายทำให้ดูเด็กกว่าเดิมเป็นเท่าตัว

“เพื่อนเต๋ไฉ่หม้ย”

“ครับ...”

“พี่เป็นพี่ชายเต๋ พี่ไลให้เต๋มันไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อนแล้ว เอากระเป๋าเต๋มาสิเดี๋ยวพี่ถือเอง”

ตาของฮัวโต่วโฟกัสอยู่ที่กระเป๋าที่เขาจำได้ดีว่าเป็นของน้องชาย เต๋น่าจะทิ้งเอาไว้เพราะกลัวมันเปียก เพื่อนของเต๋คนนี้เลยเอามาให้

อีกฝ่ายส่งกระเป๋าของฮือเต๋มาตรงหน้า ฮัวได้รับมาไว้ในมือ เอาออกไว้นับบอกก่อนเงยหน้ามองเพื่อนน้องชายให้ชัด ๆ

รอยยิ้มบนใบหน้าเขาเลือนหาย...แก้มขาวปรากฏสีเลือดฝาดอย่างควบคุมไม่อยู่ เพื่อนของเต๋คนนี้มีส่วนสูงพอ ๆ กับน้องชายของเขาเลย ใบหน้าหล่อเหลาติดเยอหยิ่งนิด ๆ ซึ่งนั่นเป็นสิ่งที่ไม่มีในตัวเขา และใช้ที่ใบหน้าของคนตรงหน้าดึงดูดล็อกตรึงไม่ให้เขามองไปทางอื่นได้เลย

คิ้วเฉียงเล็กน้อยขึ้นนิด ๆ เพราะว่าถูกจ้อง ครั้นฮัวได้รู้ตัวว่าเขาเพลมองอีกฝ่ายมากเกินไปก็ส่งเสียงออกมาเล็กน้อย หลบตาลงมองพื้น เสียงที่เคยพูดอย่างมั่นใจติดขัด

“ขอ...เข้าบ้านกันเถอะ เดี่ยวหาอะไรอุ่น ๆ ให้กิน”

เจ้าของบ้านที่เอ่ยชวนหมุนตัวหันหลังให้อีกฝ่ายเพื่อเดินนำ ไม่รู้ทำไมถึงได้รู้สึกอ่อนไหวนักตอนที่ได้ยินเสียงฝีเท้าของคนตัวสูงกว่าเดินตาม

เสียงฝนไม่เข้าหูเสียแล้ว เสียงฟ้าร้องคำรามก็ไม่สามารถดึงความสนใจของเขาไปจากเสียงย่ำเท้ามันได้

“พีโต้... พ่อแม่เดียวกันกับเต้เลยหรอครับ”

ฮั่วโต๊ะเอี้ยวตัวไปมองคนถามเล็กน้อย เขายกยิ้มเป็นกันเองตามความเคยชิน ฮั่วโต๊ะก็เป็นแบบนั้น เป็นคนประเภทที่หน้าตา รับแขก...

เขาลดจังหวะฝีเท้าให้ช้าลง พยายามไม่จ้องเด็กหนุ่มในชุดนักศึกษามากเกินไปจนดูเสียมารยาทอีก อีกฝ่ายเร่งฝีเท้าเดินมาหาทันกัน จากการเดินนำและเดินตามจึงกลายเป็นการเดินเคียงคู่

“ดูไม่เหมือนกันเลยใช่มั้ยล่ะ”

“ครับ... พีโต้ตัวเล็ก ไร้โต้วเป็นควาย” จิมมีกวาดตามองไปรอบบ้าน ยิ่งเดินใกล้ตัวบ้านมากเท่าไร เขายังได้กลิ่นหอม ๆ ของขนมอบ จะว่าไปอันที่จริงตามตัวของฮั่วโต๊ะพี่ชายชื่อเต้ก็มีกลิ่นขนมอยู่เหมือนกัน

เหมือนที่ไร้โต้วบอกไว้เลยว่า ถ้ามาบ้านมันช่วงนี้จะได้แต่กลิ่นขนมกับกลิ่นกาแฟ

“เต้ก็ตัวพอ ๆ กับน้องหรือเปล่า... ชื่ออะไรล่ะ”

เดินมาถึงส่วนที่มีหลังคา ฮั่วโต๊ะก็วางร่มฝั่งไว้อย่างหนึ่ง จิมมีทำตามโดยดูฮั่วโต๊ะเป็นตัวอย่าง เขาตอบชื่อของตัวเอง...

“จิม... จิมมีครับ”

“บ้านรทน้อยนะจิม เต้ไม่เคยอมบอกว่าจะพาเพื่อนมา จะได้เก็บบ้านรอไว้ก่อน”

“จิมขอตามมันมาเองแหละ รบกวन्द้วยนะครับ”

ฮั่วโต๊ะไม่ได้พูดอะไรต่อจากนั้น เขาอาจจะพยักหน้ารับ ยักคิ้ว... หรือทำอะไรสักอย่างที่เขาจำไม่ค่อยได้ รู้เพียงว่ามองเลยไหล่ของจิมมีไปและคิดว่าอยากให้เห็นตกลานกว่านี้สักหน่อย

ฮั่วโต๊ะเดินไปยังชั้นวางรองเท้า เขาถอดรองเท้าแตะของตัวเอง

ทิ้งไว้ง่ายๆ และไม่เป็นระเบียบมากนัก เป็นอีกครั้งที่จิมมีทำตามด้วยการถอดรองเท้าผ้าใบวางข้างรองเท้าของฮัวโต่ ออดคิดไม่ได้ว่าขนาดเท้าของคนตัวเล็กก็พลอยเล็กไปด้วย ส่วนสูงของคนอายุมากกว่าอยู่ตรงทางตาของเขาเท่านั้น ผิวขาว หน้าหวาน ยิ้มกว้างดูใจดี...มีลักยิ้ม

ตัวตึงไม่เกินไปจริง...

ฮัวโต่ก็น่าจะเป็นผู้ชายแบบที่มีผู้หญิงหลาย ๆ คนมารุมชอบ แล้วก็น่าจะเป็นผู้ชายแบบที่ผู้ชายด้วยกันเองตกหลุมรักได้ง่าย ๆ มิน่าไอ้เต้ถึงได้หวงพื้มันนัก

ถ้าเหมือนไอ้เต้ก็คง...น่ากระต๊อบมากกว่าน่ารัก

“กินอะไรกันมายังอะ”

“ครับ?”

“กินข้าวมายัง อีกเดี๋ยวก็ได้เวลามื้อเย็นแล้ว ถ้าไม่รีบก็อยู่กินข้าวด้วยกันก่อนดิ...รอฝนหยุดตกไป ชาติเมื่อก่อนแล้วค่อยไป”

“...ก็ได้ครับ จิมมีรีบไปด้วย”

ฮัวโต่เปิดประตูบ้าน ถึงแม้จะโดนฝนตกใส่ตัวบ้าง แต่พื้นที่ที่สัมผัสน้ำจนเปียกอยู่นอกร่มผ้า แค่นี้ไปหาผ้าขนหนูมาซับน้ำออกก็เรียบร้อยแล้ว และฮัวโต่ไม่ลืมทำตัวมีน้ำใจด้วยการหาผ้าสะอาดส่งให้จิมมีด้วย

เช็ดเนื้อเช็ดตัวกันเสร็จเรียบร้อยแล้วก็พากันเดินไปยังห้องรับแขก ฮัวโต่เปิดเพลงเบา ๆ เพื่อทำลายบรรยากาศประดักประเดิดระหว่างเขากับคนแปลกหน้า

บางทีอาจจะมิแค่เขาก็ได้มั้งที่รู้สึกประหม่า แอบมองไปทางจิมมีก็ไม่เห็นว่าเด็กหนุ่มตัวสูงจะแสดงท่าทีอะไร จิมมีเดินดูรอบรูปประดับตกแต่งด้วยท่าทางเป็นธรรมชาติ ขณะที่ใช้ผ้าสะอาดเช็ด

ท่อนแขนกำยำไปด้วย

ดูเสร็จก็เดินมาใกล้เขา ฮัวโต๋หลบตา แสร้งทำเป็นสนอกสนใจ
กับการปรับระดับเสียงของลำโพง

“พีโต้ ผ้าใช้เสร็จแล้วเอาไว้อตรงไหนครับ”

“เอามาเนี่ยมา เดี่ยวพีเอาไปเก็บให้เอง”

“บ้านมีแต่กลิ่นขนมกับกลิ่นกาแฟจริง ๆ ด้วย”

จิมมีพูดเสียงเรียบ เขาไม่ได้นั่งที่โซฟาพับแขกอย่างที่ฮัวโต๋หวัง
ว่าเขาจะทำ กลับเดินตามเจ้าของบ้านไปที่ห้องครัว...ซึ่งน่าจะเป็น
ส่วนที่รักที่สุดในบ้าน มีข้าวของหลายอย่างวางกองอยู่ ทั้งเมล็ดพันธุ์
กาแฟที่จัดใส่จานแล้วแยกชนิดไว้ ทั้งขวดไซรัป พิมพ์เค้ก ถูบแบ่ง...

“เห็นไอ้เต๋อบอกว่าพีจะเปิดคาเฟ่”

“อะ...ใช่ ช่วงนี้ก็เลยยุ่ง ๆ หน่อย แต่ก็สนุกดี”

จิมมีพยักหน้า ฟิงสะโปกเข้ากับเคาน์เตอร์ครัว เขาไม่ได้เดิน
ตามฮัวโต๋อีกต่อไปแล้ว แต่ไม่ได้เลิกมองตามว่าพีชายเพื่อนจะทำ
อะไรต่อไป

“จิมมีมกาแฟมั้ย”

“ดื่มได้ครับ แต่ไม่ได้ชอบ”

“อยากลองชิมดูสักหน่อยมั้ยละ”

“ตอนหกโมงครึ่งเนี่ยนะ...”

“เออวะ เย็นแล้ว จั๊นเอาเป็นนมร้อนเหมือนเต๋ิดีกว่าเนอะ พี
จะทำให้เต๋อยู่พอดี”

ฮัวโต๋เลือกเครื่องดื่มให้จิมมีด้วยตัวเองจนเสร็จสรรพ พอมีชื่อ
ของช็อคตร่วมอยู่ด้วยจิมมีเลยไม่ได้ปฏิเสธ เขากดหน้าลงเบา ๆ พลัง
ยัมมูมปาก

“รอพีอุ่นนมแบบนิ่งนะ จะขึ้นไปอยู่กับเต๋ก่อนก็ได้ เต๋อยู่บน

ห้อง มีป้ายชื่อติดอยู่หน้าห้อง”

“มันอาบนํ้านาน จิมอยู่กับพีได้ดีกว่าครับ”

จิมมียังคงพูดออกมาด้วยท่าที่สบายๆ เขามองฮัวโตตั้งเตาอุ่นนม จากนั้นก็มองตามตอนที่อีกฝ่ายเอาแก้วกระดาษมาขีดๆ เขียนๆ

เขาเอียงคอมอง สงสัยมากเข้าก็เอ่ยถาม

“เขียนอะไรครับ”

“วาดรูปนะ”

“หือ...”

“วาดรูปจิมกับเต้ จะได้ว่าแก้วใบไหนเป็นของใคร นี่ไง...เขียนชื่อเอาไว้ด้วย”

ฮัวโตวาดรูปชื่อเต้ก่อน ดูเหมือนการวาดรูปน้องชายจะเป็นลายเส้นที่คุ้นชินถึงได้วาดเร็วตั้งขนาดนั้น มีชื่อชื่อเต้เขียนกำกับไว้ด้วยลายมือน่ารัก จิมมียื่นหน้าไปใกล้เพื่อดู พร้อมๆ ไปกับที่รู้สึกอยากเห็นพีได้วาดรูปของเขาบ้าง

“เหมือนไอ้เต้ปะ”

“เหมือนครับ เส้นน่ารักจัง”

“จิมมีนี่ๆ ก่อน เดี่ยวพีวาดจิมบ้าง แต่อาจจะใช้เวลาานานกว่าที่วาดเต้ะเพราะเพิ่งเคยวาดครั้งแรก”

“แล้วจิมต้องทำหน้ายังงี้”

ฮัวโตหัวเราะ ลักยิ้มที่แก้มขวาโน้มลงไปเล็กน้อย

“ยื่นเฉยๆ เหมือนเดิมแน่นแหละ เดี่ยวพีจัดการเอง”

ฮัวโตตัวตลกกาในมือไวๆ พริบตาเดียวจากแก้วกระดาษว่างเปล่าก็เริ่มจะมีลวดลายขึ้นมา จิมมีจ้องคนที่เอาแต่ก้มหน้าก้มตาวาดภาพ แล้วแส้มองไปยังหม้อนมที่อุ่นอยู่เมื่อฮัวโตยื่นแก้วที่มีรูปเขา

อยู่มาให้ดู

ใบหน้าได้รูปยังประดับไว้ด้วยรอยยิ้ม

“เสร็จแล้ว”

ฮั่วโต้วาดตัวการ์ตูนเด็กผู้ชายที่ยืนกอดดอกเชดหน้าหยิ่ง ผม
เผ่ายุ่งเหยิงเล็กน้อย สวมเสื้อนักศึกษา พิโต้วาดแค่ครึ่งตัว แต่เก็บ
รายละเอียดได้ครบถ้วนกระทั่งเข็มลงวันเม็ดเล็ก ๆ ตรงปลายจมูก

“นมจะเดือดแล้วครับ เดี่ยวมันจะเกินคำว่าอุ่นนะ”

“ตายหา...ลืมเลยว่าอุ่นนมไว้”

จิมมีได้ดูแก้วที่มีรูปของตัวเองเพียงครึ่งเดียวเท่านั้น เพราะหลัง
ถูกหักเรื่องนมที่ใกล้เดือดฮั่วโต้วักยับแก้วทั้งสองใบไปทางเตาอุ่น
เขาปิดเตา...บรรจจนนมลงในแก้ว จิมมีก็อยากจะมีฮั่วโต้วักทำนั้น
ทำนี่ต่ออยู่หรอก แต่เพราะเขาได้ยินเสียงฝีเท้าดังมาจากทางบันได
เลยรีบเปลี่ยนไฟกัสนายตา

เป็นชื่อเต๋นนั้นแหละที่กึ่งเดินกึ่งวิ่งลงมา...

“มาแล้ว ๆ วันนี้ฉันอาบน้ำเร็วที่สุดในชีวิตเลยนะ”

“นี่เร็วของมึงแล้วใช่ปะ”

จิมมีเอียงคอถาม ชื่อเต๋ไหวไพล่ก่อนเดินไปหาฮั่วโต้วักในห้อง
ครัว คนติดฟิวามือที่แผ่นหลังพี่ชาย ก่อนจะบิดข้อมืออีกนิดเพื่อ
ลดต่ำลงจับเอว

จิมมีที่ยืนมองรู้สึกหายใจไม่ทั่วท้อง จังหวะที่เสื้อลู่ตามแรงจับ
ของชื่อเต๋เขาเห็นความคอดเว้าของเอวฮั่วโต้วัก เอวกี่แค่นั้น...น่าจะ
พอดีมือ

ชื่อเต๋ปล่อยมือจากเอวพี่ชายแล้ว

“นมของเต๋ใส่กลั่นวานิลลาด้วยได้ปะ”

“ไปใส่เองไป”

“แล้วเย็นนี้มีอะไรกิน ปีกไก่ทอดที่ฉันสั่งไว้ละ”

“ใช้คำว่าสั่งเลยเหอะวะ ฮะ...” ฮั่วโต้ยืนเท้าเอวจ้องหน้าน้องชาย ไอ้ทำยีนเท้าเอวจ้องหน้าแบบเอาเรื่องเนี่ย สองพี่น้องเหมือนกันไม่มีผิด

ซือเต๋ยืมเหยยๆ ต่อหน้าพี่ ลดเสียงไววายลงอย่างนอบน้อม

“แล้วมีมัยปีกไก่ทอดของเต๋”

“มี หมักไว้แล้ว เหลือแค่เอามาทอด”

“เต๋ทอดเอง ฉันเอาไก่เรียงใส่ในหม้อทอดเก่ง”

“อือ...ขอบคุณคนเก่ง”

ซือเต๋เอาแก้วนมร้อนของตัวเองมาเป่าฟู่ๆ เขามองอีกแก้วที่อยู่ในมือฮั่วโต๋แล้วมองมาทางจิมมี

“วาดเหมือนไอ้จิมมีอยู่นะเนี่ย เต๋ไม่ต้องแนะนำให้ทั้งสองคนรู้จักกันแล้วไชปะ”

“ไม่ต้องแล้ว...” ฮั่วโต๋เป็นฝ่ายตอบ ไม่ได้พูดอะไรนอกเหนือไปจากนั้น เขาวางแก้วในมือลงตรงหน้าเพื่อนน้องชาย พอมีซือเต๋อยู่ด้วยความประหม่าก็ลดลงไปได้นิดหน่อย

จิมมีใช้มือจับปากแก้วนม พลิกแก้วดูรูปตัวเองให้ชัดๆ

“เฮ้ยไอ้จิม กินข้าวเย็นด้วยกันปะ”

ซือเต๋เอ่ยชวนเพราะไม่รู้ว่าฮั่วโต๋ชวนแล้ว “ได้ทำอาหารอร่อยนะ เคยทำงานร้านอาหารที่ออสฯ”

“เออกิน พี่ได้ชวนกูแล้วเมื่อกี้” จิมมีตอบรับ ตามองภาพการ์ตูนของตัวเองอยู่ครู่หนึ่ง ครั้นเงยหน้าขึ้นก็สับสนๆ เข้ากับดวงตาสีน้ำตาลเข้ม “ขอบคุณนะครับ...พี่โต๋”

จิมมีเอ่ยขอบคุณโดยที่ไม่รู้ตัวว่าเปลอส่งรอยยิ้มอ่อนโยนไปให้คู่สนทนา

คำเตือน 2

จังหวะที่เผลอไป

นั่นแหละคือจังหวะที่อันตรายที่สุด

“ที่บ้านพี่ซีเรียสเรื่องให้แขกล้างจานมากนะ”

“บ้านจิมก็ซีเรียสเหมือนกัน ถ้าไปกินข้าวบ้านคนอื่นแล้วไม่ช่วยเจ้าบ้านล้างจาน”

“เต่อาบน้ำแล้ว เต่ไม่ซีเรียสเลยถ้าโต้หรือไอ้จิมจะเป็นคนล้าง...”

ดวงตาสองคู่หันมองซื่อเต่พร้อมกัน ก่อนจะหันไปเผชิญหน้ากันเองหน้าซิงก์ล้างจาน

“ฉันตายเพราะสายตาพิฆาต ไปนอนตายหน้าทีวีดีกว่า” หลังถูกมองแรงซื่อเต่รีบย้ายตัวเองไปนั่งรอด้านนอกแบบเนียน ๆ ทว่าเขายังชะเง้อคอแอบมองพี่ชายกับเพื่อนสนิทที่ยังตกลงกันเรื่องล้างจานไม่ได้

“พี่ล้างเอง”

“จิมล้างให้”

“ไม่เป็นไร...”

“จั่นแบ่งกันดีมัย จิมล้างน้ำยาฟื้ไตล้างน้ำเปล่า”

“เออ...ถ้าอย่างนั้นก็ได้ ฟื้ว่าฟื้ซื้อเครื่องล้างจานดีกว่า จิมมา
คราวหน้าจะได้ไม่ต้องเถียงกัน”

“...”

“หมายถึงถ้ามีแขกมาอีกจะได้ไม่ต้องเถียงกับแขก” ฮั่วโต๋หยิบ
ถุงมือยางออกมาสองคู่ เขาส่งคู่หนึ่งไปให้จิมมี อีกคู่สวมให้ตัวเอง
จากนั้นก็ลบเป่าลมออกจากปาก ประโยคก่อนหน้านี้ของเขาฟัง
แล้วเหมือนรอให้จิมมาที่บ้านอีกเลย

เขาคิดกังวลกับประโยชน์ของตัวเองไปคนเดียว จิมมีอาจจะ
ไม่ได้ใส่ใจฟังมันด้วยซ้ำ เด็กหนุ่มพับแขนเสื้อจนถึงข้อศอก เริ่มต้น
ล้างจานพร้อม ๆ กับพูดคุยไปด้วย

“บ้านเพิ่งซื้อห่อครับ”

“อือ...คิดว่าจะกลับมาอยู่ไทยถาวรก็เลยซื้อไว้เลย”

“ไปทำอะไรที่นั่นครับ เรียนต่อ?”

ฮั่วโต๋ส่ายหน้า เขายิ้มพร้อมรับจานที่มีฟองน้ำยาล้างจานมา
ล้างน้ำเปล่า ช่วงแรก ๆ ที่ช่วยกันล้างจานมีจังหวะติดขัดนิดหน่อย
แต่แล้วก็ทำได้ดีขึ้นเมื่อเวลาผ่านไปสักพัก

“เที่ยวนเล่นกับทำงาน”

“แต่บอกว่าฟื้ได้จบ’ธำปัติย์’ ไม่ได้ทำงานในสายหรือกหรือ
ครับ”

ฮั่วโต๋ส่ายหน้าอีกครั้ง จานที่ล้างน้ำเปล่าเรียบร้อยแล้วถูกเรียง
ตากอย่างเป็นระเบียบ

“อาจจะไม่ใช่ทางเท่าไร”

“แต่มันดูดีดีฟื้เนอะ”

“แนสิ ฟื้เลี้ยงมันมาตั้งแต่เด็ก พ่อแม่ทำงานยุ่งทั้งคู่อ ก็ดูแลกัน

สองคนมาตั้งแต่ไหนแต่ไร...ตามใจมากไปปาวก็ไม่ว่า โตมาแล้วโคตร
เอาแต่ใจเลย”

“หือ”

“เต๋นะ เอาแต่ใจมาก” ไม่ใช่การต่อว่าที่จริงจังอะไรนัก เหมือน
พูดด้วยความรู้สึกเอ็นดูมากกว่า

ฮิวได้ชะโงกหน้ามองออกไปยังห้องนั่งเล่นก็เห็นชื้อเต๋นั่งดู
ภาพยนตร์ไฟฟ้เรื่องหนึ่งอยู่

เขากลับมาล้างจานต่อ เล่าอะไรอีกนิดหน่อยไม่ให้ในครัว
เงียบจนเกินไป

“ที่จริงอยากได้บ้านที่ใกล้กับมหา’ลัยเต๋หน่อย แต่ราคาแพง
เกินไปสู้ไม่ไหวเลย...พี่ไม่ชอบอยู่คอนโดด้วยก็เลยมาจบที่บ้านหลัง
นี้”

“อีกปีเดียวจิมกับเต๋ก็เรียนจบแล้ว ชื้อไกลหน่อยก็ไม่ใช่ไร
หรรอครับ”

“จิมอยู่หอเหวอ”

“อยู่คอนโดที่แม่ยกให้ครับ ใกล้ๆ มอแหละ แม่จิมชอบลงทุน
กับอสังหาฯ ก็เลยมีห้องมีตึกเยอะแยะไปหมด”

“อ้อ...”

“แล้วพี่ได้จะเปิดร้านที่ไหน”

“ตอนขับรถมาที่บ้านเห็นร้านสีชาวๆ ติดถนนใหญ่ม๊ยะ นั้น
แหละร้านพี่เอง”

“จิมไม่ได้สังเกต ถ้ามาคราวหน้าจะไม่ลืมมอครับ”

“ร้านเปิดก็มาให้ได้ละ เพื่อนเต๋ก็เหมือนน้องพี่อีกคน”

“อ้อ...พี่ได้ครับ”

ฮิวได้เลิกคิ้วขึ้นหนึ่งข้าง คล้ายเป็นคำถามว่าจิมมีเรียกชื้อเขา

ไปทำไม

“แต่บอกว่าพี่เป็นศิษย์เก่า...”

“อาฮะ”

“เคยเป็นสโมฯ...” จิมมีเงียบไป เขายิ้มออกมาเล็กน้อย จากนั้นก็ส่ายหน้า “จิมจำไม่ได้แล้วว่าจิมจะพูดอะไร”

“เฮ้อ?”

“ไว้จำได้แล้วจะถามใหม่ครับ”

จิมมีไม่ได้ลืมหรอกว่าเขาจะถามอะไร แต่คิดว่าเขาเพิ่งรู้จักกับพี่โต การจะขอให้ปะสานเชื่อมไปหาอีกคนมันดูแปลก ๆ ไว้รอให้สนิทกันกว่านี้ก่อนค่อยถาม หรือไม่ว่าเขาจะใจบอกว่าจำไม่ได้ก็อาจมีเหตุผลซ่อนเร้นอื่นแอบแฝง ทว่าเขาไม่แน่ใจว่ามันคือเหตุผลอะไรกัน

จิมมีถือถุงมือยาง งานในส่วนของเขาเสร็จสิ้นแล้ว แต่ยังไม่ได้เดินออกไปเพราะรักษามารยาท เขาอยู่รอจนฮั่วโตล้างจานเสร็จถึงค่อยเดินออกมาที่ห้องนั่งเล่นพร้อมกัน

ชื่อเต๋ที่ใช้ท่อนแขนพาดพนักพิงโซฟาเอี้ยวหน้ามามองเมื่อรู้สึกว่ามีคนเดินมา เขามองทั้งหัวคิ้วและหัวตาเพราะสัมผัสได้ถึงพลังงานบางอย่าง

ชื่อเต๋มองสลับระหว่างพี่ชายตัวเองกับเพื่อนอย่างจิมมี...ไม่ได้เอ่ยอะไรออกมาแม้แต่ครั้งคำ เขาหยิบรีโมตมากดหยุดภาพยนตร์มองออกไปนอกหน้าต่างกระจกเพื่อดูว่าฝนหยุดแล้วใช่หรือไม่

“ฝนหยุดแล้ว...มึงจะกลับยังไ้จิม”

“อือ ว่าจะกลับแล้ว”

“เดี๋ยวกูเดินไปส่งที่รถ”

ชื่อเต๋ลุกขึ้นจากเบาะที่นั่ง ทำท่าทางเหมือนรีบส่งแขก จิมมีนั่ง

เล็กน้อยว่าทำไมจู่ๆ ไข่เต๋ถึงได้รับไล่เชานัก ครั้นนึกขึ้นมาได้ว่ามัน
หวงพี่ชายตัวเองอย่างกับอะไรก็ได้แต่สายหน้าเอือมระอา

จิมมีเดินไปหยิบแก้วกระดาษที่มีรูปตัวเอง เขาดีมนมหมดไป
ตั้งแต่มันยังไม่คลายร้อน ส่วนแก้วล้างแล้วและขอเอากลับบ้านไป
ด้วยเพื่อเป็นที่ระลึก

เขาชอบลายเส้นของพีโต้และคิดว่าพี่ชายเพื่อนวาดเขาออก
มาได้ดูวนดี

“จิมกลับแล้วนะพีโต้”

“ขับรถกลับดี ๆ...ไว้มาเที่ยวใหม่นะ”

จิมมีพยักหน้า เขาไม่ได้หอบหิ้วอะไรลงมาจากรถมากมายอยู่
แล้ว ลากันเพียงเท่านี้จากนั้นจิมมีก็ถูกซื้อเต๋ลากออกไป ตอนที่เข
สวมรองเท้าเพื่อนสนิทที่ตัวเท่าควายยืนกอดคอหรือตามองกันอย่าง
จับผิด

“มองไรไข่เต๋”

“ห้าม-ชอบ-พี-กู”

“หา...”

“กูเห็นนะว่ามึงมองพีกูด้วยสายตารักใคร่ตั้งห้าวินาที”

“บ้า...มึงอย่ามาเพื่อเจอไข่เต๋ พีโต้ไม่ใช่สเปกกูเลย”

“...แน่นอน ว่าแต่พีกูไม่น่ารักหรอก”

“ก็น่ารัก...แต่ไม่ใช่แบบที่ชอบ กูบอกมึงแล้วว่ากูชอบพีฟ้า
คนนี้กูจริงจัง”

“ชั่วคราวนะ”

“ครับเพื่อน” จิมมีสวมรองเท้าเสร็จแล้ว รองเท้าชิ้นนิดหน่อย
เลยกลายเป็นความรู้สึกแหยะๆ ได้ฝ่าเท้า จิมมีสนใจเรื่องเท้าของ
ตัวเองมากกว่าบทสนทนา ซื้อเต๋ที่จ้องจับผิดเลยเลิกจับผิดไป

ซื่อเต้เดินนำไปยังรถคันสีขาว ส่งเพื่อนขึ้นรถแต่ร้างประตูไว้
“คือ...อย่าหาว่ากูอวยพี่ชายตัวเองเลยนะ แต่มีงควรเว้นระยะ
ห่างไว้หน่อย โต้ะ...เป็นคนประเภทที่ใครอยู่ใกล้ก็เปลวไปรักไป
ชอบได้ทั้งนั้น”

“เว้นกูไว้สักคนแล้วกัน มึงนี่แม่งบราด่อนจัด ๆ เลย”

ซื่อเต้ยกคิ้วให้จิมมี เขาปล่อยมือที่ยึดประตูรถไว้แล้วดันปิด
ให้เพื่อนเบา ๆ รถที่มีไฟหน้าสว่างกว่าอนาคตของเขาเคลื่อนที่ออกไปจนมองไม่เห็นไฟท้ายอีก

ซื่อเต้เดินกลับเข้าบ้าน เขากะพริบตาปริบเมื่อเห็นฮัวโต้ยืน
กอดดอกพะยอมคอมองรถของจิมมี มุมปากมีรอยยิ้ม ดวงตาสีน้ำตาล
เข้มไม่ปกปิดว่าสนอกสนใจ

ซื่อเต้ขมวดคิ้ว...

“ฮัวโต้” เอ่ยเรียกชื่อพี่ชายด้วยเสียงเข้ม ๆ

“อะไร”

“ทำไมออกมายืนหน้าบ้าน”

“ทำไมอะ มารับลมไม่ได้หรอ”

ฮัวโต้เปลี่ยนมามองนกมองไม้ แต่น้องชายที่สนิทกันเอาจ
มาก ๆ มีหรือจะไม่รู้ว่าพี่ชายคิดอะไรอยู่

ซื่อเต้ถอนหายใจ เขาได้ว่าโต้จะพูดอะไรต่อจากนี้ และเขาเอง
ก็ตั้งใจฟังประโยคที่เขาไม่อยากจะยินด้วย

“เต้...ถามอะไรหน่อยสิ เพื่อนเต้...จิมมีอะ มีแฟนยัง”

ซื่อหวยไม่ถูกอย่างนี้บ้างวะ

มัวแต่กังวลว่าไอ้จิมจะถูกใจโต้ เลยไม่ได้คิดว่าโต้จะถูกใจไอ้จิม
เพื่อนเวอร์ก็หล่อดีทรงแบบบอยสเปกโต้อยู่...

ซื่อเต้ไม่ตอบคำถามที่พี่ชายถาม เขาเดินเข้าบ้านด้วยท่าทาง

ไม่สบอารมณ์ ฮัวโต่กำลังสงสัยว่าทำไมน้องชายของเขาถึงได้มีท่าทีหัวเสียแบบนั้น

และอยู่ๆ ซือเต้ที่เดินเข้าบ้านไปแล้วก็ตะโกนออกมาอย่างไม่มีปรีชุลย

“มีหรือยังไม่มีแฟน โตก็ห้ามชอบไอ้จิม ห้าม...ห้ามเลย เต้จะไม่พามันมาที่บ้านแล้ว”

“อะไรวะ จิมมีแฟนเต้หรือ”

“อย่าพูดอะไรที่มันน่ากลัวมากขนาดนั้นได้ปะ ไม่ใช่ ไม่เอา ไม่กินกันเอง”

“ถ้าไม่ใช่ สรุปว่าจิมมีแฟนหรือยัง”

“โอ้ยยย! ฉันทงุ้ม!”

“ซือเต้! ตอบมา”

“ไม่รู้ๆ ไม่รู้ด้วยแล้ว”

“เต้...ขออภัย”

เสียลูกตึงจากทางด้านหลัง และเพราะข้างหน้าเป็นบันไดขึ้นบ้านซือเต้เลยต้องหยุดตามแรงจูงใจแบบช่วยไม่ได้ เขาหันทั้งตัวมาเพื่อเผชิญหน้ากับพี่ชาย ถอนหายใจเฮือกใหญ่...

“จิมมีแฟนปะ โตว่าโตดูไม่ผิดนะ”

“อะ...เรื่องนี้ใช่ เป็นเกย์รูก้า มันคัมเอาต์ตั้งแต่ปีหนึ่ง อย่ายืมแบบนั้นได้มั๊ยโต”

“ยืมยังงิ หน้าปกดิ”

“แบบพอออกพอใจ”

“...สรุปจิมมีแฟนหรือยัง โกหกตอแหล ไม่ตอบนอนนอกบ้าน”

ซือเต้ยกมือขึ้นลูบท้ายทอย...เขาอยู่ยากใจแต่ก็พยายามเอ่ย

ตอบ

“รุ่นแรงนักนะกับน้องเนี่ย...ไม่มี แต่เต๋ว่าโตอย่าไปยุ่งกับไอ้จิมเลย มันเจ้าชู้ เธอก็เห็นว่าเขาทรงแบบบอย อย่างเธอชอบเขาให้อยู่ในกรอบในเกณฑ์ไม่ได้หรอก”

ท้ายประโยคเหมือนพี่ชายเขาจะไม่ทันได้ฟังเสียแล้ว หลังได้ยินว่าจิมมียังไม่มีแฟนชู้ได้ก็...วิ่งผ่านตัวเขาขึ้นบันไดไปข้างบนบ้านเลย ทั้งให้น้องชายผู้นำสงสารยื่นอ้าปากพะงาบเพียงลำพัง

“ระหว่างไอ้จิมชอบได้กับได้ชอบจิม แบบไหนเจ็บหายกว่ากันวะ”

หลังจากขบคิดดีแล้วเขาก็ได้คำตอบว่า...จะจิมชอบได้หรือได้ชอบจิม แบบไหนก็แยเหมือนกันทั้งนั้น คนที่มีไลฟ์สไตล์ต่างกันสุดขั้วสองคนมาเจอกัน มันจะลงเอยกันได้ยังไงก่อน!

เพราะจิมมีเป็นเพื่อนกับชือเต๋ การหาช่องทางติดตามจึง
ไม่ยากเกินไปนัก คงเป็นเพราะรู้สึกถูกอกถูกใจเพื่อนน้องชายคนนี้เอามาก ๆ คินนี่ฮั้วไต้จึงนอนคลุมโปงแล้วส่องไอจีของจิมมีไม่เลิก

เขาหาไอจีจิมมีเจอจากกลุ่มคนที่ชือเต๋กดติดตามอยู่ โชคดีที่จิมมีไม่ได้ตั้งค่าไอจีแบบไพรเวต เขาเลยสามารถดูรูปของอีกฝ่ายได้ เขาไม่ได้กดติดตาม คนอย่างฮั้วไต้ถึงจะชอบมากแค่ไหนแต่จะให้ป็นฝ่ายรุกเขาก็ไม่มีความกล้ามากพอ

ได้แต่เลื่อนดูรูปไปเรื่อย ๆ

เลื่อน...เลื่อน...เลื่อน...แล้วก็ลั่น!

“เสียแล้วไง!”

ฮั้วไต้เลิกคลุมโปงติดตัวลุกขึ้นมา นั่ง เขาลุกขึ้นไหวพ้อ ๆ กับการกดเอาหัวใจออก หวังว่าจิมมีจะไม่รู้

เจ้าตัวคงไม่ได้เล่นโทรศัพท์อยู่หรอกมั้ง...ทว่าไอจีแบบส่วนตัวที่เขาตั้งค่าไว้แจ้งเตือนว่ามีคนขอกดติดตาม เป็นจิมมี่...แสดงว่าเมื่ออีกฝ่ายต้องเห็นแน่ ๆ ว่าเขามีอีลั่น

ฮั้วโต้เล็กล็ก กลั่นหายใจตอนกดรับและฟอลๆ กลับ

เขาหายใจไม่ทั่วท้องเอาเสียเลย ยิ่งตอนที่ดีเอ็มแจ้งเตือนข้อความ...แน่นหน้าอกไปหมด

J I M M Y : พี่ได้หรือ

Mr.T : อือ พี่เอง

J I M M Y : ยังไม่นอน?

Mr.T : กำลัง กลับถึงบ้านตอนก็โมงเนี่ย

พี่เป็นห่วง

ฮั้วโต้ลบข้อความที่บอกเป็นห่วง แบบนี้เปิดเผยเกินไป ไม่ดีเลย

Mr.T : ราบรื่นดีใช้มัย

J I M M Y : ถึงตอนเกือบ ๆ ห้าทุ่มครับ ฝนตกกรอเลยติดมาก

J I M M Y : 01111111111111111110

Mr.T : อะไรนะ

J I M M Y : แมวมันเดินเหยียบแป้นพิมพ์

Mr.T : เลี้ยงแมวด้วยหรือ

J I M M Y : ครับ ชื่อแสนดี ชื่อมาจากคำตัวมัน

Mr.T : แพงมาก

ใช้ตัวที่ถ่ายรูปลูกด้วยบ่อย ๆ มัย

เป็นอีกครั้งที่ฮัวโต่ลบข้อความของตัวเองทิ้ง ขึ้นส่งไปแบบนั้น
มีหวังจิมมีต้องรู้แน่ว่าเขาแอบส่งไอจีจนพจน
จะอะไรเสียอีกล่ะ ก็รูปแปดสิบเปอร์เซ็นต์ในไอจีของอีกฝ่าย
ส่วนใหญ่เป็นรูปแมว

J I M M Y : ส่งรูปภาพ

J I M M Y : พี่ได้ชอบแมวมั้ย

Mr.T : ชอบ น่องน่ารักจัง

J I M M Y : เอาแผนสี่ไปเล่นที่บ้านพี่ได้ปะ พรุ่งนี้วันเสาร์จิม
ไม่มีเรียน จิมไม่รู้จะไปไหน อยู่บ้านคนเดียวก็เบื่อ ห้างฯ ก็คนเยอะ

“อ้ากกก” ฮัวโต่ดึงหมอนมาปิดหน้าแล้วกรีดร้องอัดเสียงลง
ไป จากนั้นเขาก็ลี้ไปกลิ้งมาบนเตียงเพราะเขิน ผู้ชายจะเอาแมว
มาเล่นที่บ้าน

ที่บ้าน...ที่บ้าน...ที่บ้านของเขา

อดคิดไม่ได้ว่าจิมมีก็อาจจะมึน รอยยิ้มที่มอบให้กันวันนี้
มัน...

“หยุดไอ้โต่ เอ็งต้องหยุด อย่าเพิ่งคิดเข้าข้างตัวเอง”

ฮัวโต่กัดปากตัวเองแน่น เท้าที่ไขว้ทับกันบนเตียงกระดิกไป
มา คิดหาคำตอบ...คิดแล้วก็คิด เขาจะตอบยังไงดีไม่ให้ดูน่าเกลียด
เกินไป

Mr.T : มาสิ เดี๋ยวอยู่

J I M M Y : เป๋อมันแล้วไอ้โต่อะ อยากเล่นกับพี่ได้มากกว่า

Mr.T : เล่นอะไร...

จังหวะนี้หัวใจของเขาเต้นรัวมาก เล่นอะไร อย่ามาพูดให้คิด...

J I M M Y : ไม่รู้สิ สรุปพຽ່ງนี้จิมไปบ้านพี่ไต้ณะ ไปตั้งแต่เช้า
เลยนะ

Mr.T : เข้าของจิมนี้ก็โม่ง เข้าของพี่คือสลิปโม่งเข้านะ

J I M M Y : พอ ๆ กัน

Mr.T : จะมาตอนไหนก็มา พຽ່ງนี้พี่จะลองทำเค้กด้วย มาช่วย
ชิมหน่อยก็ดี เต็มมันชิมจนน้ำหนักขึ้นมาห้าโลแล้ว บ่นไม่หยุดเลย

J I M M Y : คนที่จะโดนขุนรายต่อไปคือจิมสินะ

Mr.T : เวอร์

J I M M Y : พี่ไต้จะนอนยัง จิมเริ่มง่วงแล้ว

Mr.T : อ้อ จะนอนแล้วแหละ

ฮัวไต้ลงเลอยู่ครຽ່หนึ่งว่าเขาจะบอกว่าฝันดีกับจิมมีดีมัย ไม่คิด
เลยว่าอีกฝ่ายจะพิมพ์มาก่อน

หัวใจที่เต้นรัวอยู่แล้วยิ่งเต้นเร็วขึ้นจนส่งเสียงดัง

J I M M Y : ฝันดีครับพี่ไต้ จิมนอนละ ง่วง ๆ

Mr.T : ได้ ฝันดีเหมือนกันจิมมี...

โทรศัพท์มือถือยังคงคาอยู่ในมือฮัวไต้ เขากัดปากข่มอาการหน้า
ร้อนจัดเอาไว้ตามเดิม เมื่อเห็นว่าจิมมีไม่ได้ส่งข้อความอะไรมาอีก
แล้ว ก็ทั้งตัวนอนตะแคงข้าง ทั้งมือและเท้าช่วยกันดึงช่วยกันเตะ
ผ้าห่มขึ้นมากลุมร่างกาย

ตายังเอาแต่จ้องมองแสงที่สว่างวาบ อ่านบทสนทนาที่เราคุย

กันสั้น ๆ ซ้ำไปซ้ำมา นาน...กว่าจะพลิกตัวขึ้นนอนหงายแล้ววางมือ
ถือไว้ข้างกาย

ฮั้วโต้กลับตา...ทว่ากว่าจะนอนหลับได้ช่างยากเย็นเหลือเกิน

เช้าของฮั้วโตในวันนี้ดูจะเช้ากว่าเดิมเป็นพิเศษ เขาตื่นมา
อาบน้ำแต่งตัวและอยู่ในชุดที่ดูเหมือนพร้อมจะออกไปข้างนอก คน
ที่ทักถึงเรื่องผิดปกตินี้จะเป็นใครไปไม่ได้นอกจากซือเต๋ น้องชายที่
อายุน้อยกว่าถึงห้าปีตกโยเกิร์ตเข้าปากพลางเอ่ยถามอย่างสงสัย

“จะออกไปไหนอะ แต่งตัวซะดีเลย”

“เปล่า ไม่ได้จะไปไหนนะ”

“แล้วทำไมใส่ชุดนี้...หือ ชีตน้ำหอมด้วย ปกติเวลาไม่ได้ไปไหน
โต้อาบน้ำวันละรอบนี่”

“รับแขก”

“อะ? ใครจะมา”

โยเกิร์ตหมดถ้วยแล้ว ซือเต๋ลุกขึ้นจากโต๊ะอาหารเดินนำถ้วย
พลาสติกไปทิ้งในถังขยะ เขาสวมกางเกงตัวเดียวกับเมื่อคืน ไม่ได้
สวมเสื้อ หน้าตายังเมาซี้ตาอยู่เลย

“จิมมีจะมา”

“...”

“ช่วงเช้านี้แหละมั้ง”

“โต้...”

“อะไรเล่า อยู่ ๆ ก็ทำเสียงจริงจังขึ้นมา”

ซือเต๋ใช้ปลายนิ้วเกาหน้าผาก เขาทำสีหน้ายุ่งยากก่อนจะ
เอื้อนเอ่ย

“ทำไมจิมมีจะมา ไม่ดี ๆ รู้ได้ไงว่าไอ้จิมมีจะมา”

“ก็...คุยกัน”

“เมื่อไหร่”

“เมื่อคืน”

“ที่ไหน”

“เอ่อ...ในไต่เรกต์ไอจี”

“ทำไมมีไอจีไอจีม ฟอลๆ กันเหรออ”

ฮิวโต้ไม่ตอบ ทำตัวลึบเล็กไม่สมเป็นพี่ชายแล้วเดินหนีเข้าไปในครัว เสียงช้อนเตี๋้งตามมามากมายจับผิดและต้องการรู้คำตอบ

“ได้ เล่ามาให้หมด”

“เวลาสนใจใครสักคนอะ เป็นเต...เตก็ตัองอยากรู้เรื่องของเขารึเปล่าวะ แคร้วไอจีไม่ใช่เรื่องยาก...”

“ปวดหัวจี๊ดๆ เลย”

“บอกว่าอย่าเอาโยเกิร์ตที่แช่ช่องฟรีซมากินตอนเช้าไง เย็นเกินไปจะทำให้ปวดหัว”

“ที่ปวดหัวไม่เกี่ยวกับโยเกิร์ต ปวดเพราะได้นั่นแหละ”

“จะชงกาแฟ หลบหน่อย”

“เป็นคนอื่นไม่ได้เหรออ ที่ไม่ใช่จิมมี คนที่มันดีกว่านี้หน่อย” ช้อนเตี๋้งถอนหายใจ เขาไม่รู้จะเริ่มเล่าเรื่องของจิมมีให้ฮิวโต้ฟังยังไงดี ว่าคนที่จิมมีชอบแท้จริงแล้วคือปลายฟ้า

“ทำไม มันมีปัญหาอะไรละ แล้วถ้าจิมมีไม่ดี เตจะคบจิมมีเป็นเพื่อนทำไม”

“ฉันมันก็ไม่ใช่คนดีเท่าไหร...คือจี้ ไอจีมันไม่ชอบไต่เหรอก มันเจ้าชู้ ถ้ามันพูดหวานๆ ก็อย่าไปหลงคารมมัน”

“แล้ว?”

“ก็มันไม่มีวันชอบไต่ไง มันมีคนที่ชอบอยู่แล้ว”

“ได้กับจิมมีไม่ได้ด้วยกันแบบนั้น พุดเมื่อไหร่ว่าคุยกัน...ตอนนี้มันไม่มีอะไรเลยเต้ ได้ก็แค่สนใจ ไม่ได้จะจีบสักหน่อย ดูหน้าด้วย จิบใครไม่เป็นหรอก”

“ที่เต้ตอนเพราะเต้ไม่อยากให้เต้ต้องเสียใจใจ คนแบบไอ้จิมเป็นเพื่อนได้ เป็นรุ่นพี่รุ่นน้องต่อกันได้ แต่ไม่แนะนำให้คบเป็นแฟน...นอกจากชีวิตจะเจอคนดีมามากเกินไปแล้วยากเจออะไรเลยๆ ในชีวิตอะ”

“โอเค เลิกพุดได้แล้ว จะเป็นแค่พี่น้องกัน พอใจมั๊ย ได้บอกแล้วว่าเต้ไม่ได้จีบ จิมมีก็ไม่ได้จีบเต้ด้วย”

นานๆ ทีชื้อเต้จะจริงจัง ฮัวเต้เลยต้องยอมรับว่าจะเป็นคนพี่น้องอย่างช่วยไม่ได้ หากเขาไม่ยอมลงให้ เห็นทีชื้อเต้จะไม่หยุดพุดเรื่องนี้

จะว่าไป ที่เต้พุดก็ทำเอาจุกอยู่เหมือนกันนะ

มันไม่มีวันชอบได้หรอก

มันมีคนที่ชอบอยู่แล้ว

อ้อ...ก็ตามนั้น ช่างมันเถอะ

“รู้จักแสนสั้มั๊ย” ฮัวเต้เอ่ยขึ้นทำลายบรรยากาศมาคุ ชื้อเต้ผ่อนคลายท่าทางจริงจังลงเล็กน้อย

“แมวไอ้จิมอะนะ”

“อ้อ จิมบอกว่าจะพามาด้วย”

“จริงปะ...ขนาดปกติไปห้องมัน มันแทบจะไม่ยอมให้เล่นเลยนะ”

“จิมหวงเธอ”

“โคตรๆ หวง มันเอาจริงดิ”

“จะโกหกทำไม จิมบอกเองว่าขอพาน้องมาเล่นที่บ้าน”

“จะมาเมื่อไหร่ ไกลถึงยังอะ”

“ทาสแมว...” ฮั่วโตต่อน้องชายไม่จริงจัง เมื่อก็ยังทำเหมือน
ไม่พอใจอยู่เลยที่จิมมีจะมา ครั้นบอกว่าพาแสนสี้มาด้วยน้องชาย
ตัวดีก็รีบชะเง้อมองออกไปนอกบ้าน

ฮั่วโตซังกาแพให้ตัวเองหนึ่งแก้ว เขาส่ายหน้า มองซื้อเต้เดิน
ไปเดินมาแล้วจากนั้นก็เตรียมตัวทำมือเช้าให้ทั้งตัวเองและน้องชาย
...รวมถึงแอบมีส่วนที่ทำเพื่อให้จิมมีด้วย

พี่น้อง...แค่พี่น้อง

แต่ว่าการห้ามใจตัวเองไม่ให้คิดไกลเนี่ย มันยากมาก ๆ เลย

นะ

คำเตือน 3

การโกหกเป็นจุดเริ่มต้นของเรื่องแย่ๆ

เสียงออกหน้าบ้านดังขึ้นในตอนสายของวัน ฮั้วโตที่ง่วนอยู่หน้าเคาน์เตอร์ทำอาหารเหลือบตาขึ้นมอง เขาไม่ได้ทำอะไรมากไปกว่ามองน้องชายเดินออกไปเปิดประตูบ้านเนื่องจากรู้ดีอยู่แล้วว่าใครมา เสียงสนทนาดังลอดผ่านใบหู ทว่าน่าเสียดายที่บทสนทนาพวกนั้นจับใจความไม่ได้เลย

ไม่นานหลังจากนั้นฮั้วโตก็ได้ยินเสียงประตูถูกปิดลง ซึ่งนั่นเป็นเวลาเดียวกันกับที่เขาจัดจานมื้อเช้าสำหรับทั้งสามคนเสร็จแล้ว ฮั้วโตยังไม่ได้ยกออกไป เขาก็ก้มเชือกผ้ากันเปื้อนที่ผูกอยู่ทางด้านหลัง ไม่นึกเลยว่าเด็กหนุ่มตัวสูงอย่างจิมมี่จะเดินเข้ามาทักทาย

“พี่โตหัดดีครับ”

“อ้อ...มาถึงแล้วเหรอ”

ฮั้วโตสะดุ้งเล็กน้อย เขาไม่แน่ใจว่าทำไมถึงถามจิมมี่ออกไปเช่นนั้น **มาถึงแล้วเหรอ** ก็ต้องถึงแล้วสิ ถ้าไม่ถึงแล้วเขาจะเห็นตัวได้หรือไม่

ชายชี้หน้าชะมัด ตามโง่ๆ อะไรรอกไปก็ไม่รู้
แต่ดีที่ว่าจิมมีไม่ได้ติดใจกับคำถามของเขา ใบหน้าหล่อเหลา
แค่กดลงเล็กน้อยแทนคำตอบว่ามาถึงแล้ว

“มาถึงแล้วครับ”

“กินข้าวมายัง”

“ยังเลย...”

“พี่ทำเพื่อไว้ กินด้วยกันสิ”

“ไอ้เต้บอกแล้วว่าไม่ต้องกินข้าวมา พี่ได้ทำเพื่อส่วนของจิมไว้
ด้วย”

รอยยิ้มยิวนเกิดขึ้นและส่งตรงมาให้คนมองอย่างฮั้วโต้ เขา
ยืนนิ่งทำหน้าไม่ถูกไปครูใหญ่ เพิ่งสังเกตว่าปากของจิมมีสยดแค่นั้น
มันเป็นกระจับได้รูปพอดีบพอดี มีหน้าซำยังมีสระเรือแบบคนที่มี
สุขภาพดี จิมมีคงดูแลตัวเองดีมากแน่ๆ

ครันรู้สึกตัวว่าชักจะมองจิมมีมากเกินไป ฮั้วโต้ก็หมุนตัวกลับ
มาที่เคาน์เตอร์อาหารตามเดิม มือที่เกาะปมเชือกผ้ากันเปื้อนร้อนรน
เสียจนจากที่พยายามจะแก้กลายเป็นผูกมันจนแน่นกว่าเดิม

ฮั้วโต้เอี้ยวตัวไปมองปมด้านหลัง ใบหน้าเขาเห่อร้อนเพราะ
จิมมีเอาแต่จ้องกันอยู่ที่เดิมไม่ไปไหน ดูเหมือนว่าเด็กหนุ่มมีเรื่องที่
สงสัยอยู่เต็มไปหมด ตาคูสวยหรือลงเล็กน้อย

“ให้จิมช่วยมั๊ย”

“หือ...”

“ก็พี่ได้มองไม่เห็นนี่ครับ จิมขออนุญาต...”

พูดว่าขออนุญาต ทว่าจิมมีไม่ได้รอให้ฮั้วโต้อนุญาตเสียก่อน
เขาเขยิบตัวไปยืนชั้นด้านหลังของคนที่มีส่วนสูงแค่เพียงหางตาเขา
เท่านั้น กลิ่นหอมจากน้ำหอมราคาแพงโชยเบาๆ ให้ได้กลิ่น จิมมี

เพลงสตูดิโอโดยไม่รู้ตัว ก้านนิ้วยาวคล้ายกะปมเชือก ใช้เวลาเพียง
พริบตาเดียวปมเชือกที่ผูกแน่นก็หลุดออก สายผูกทั้งตัวไปด้านหน้า
ฮั้วโต้ขยับออกห่าง ถอดผ้ากันเปื้อนแล้วแขนมันไว้มุมประจำ เขา
พยักพยิดหน้าที่แดงช้ำไปยังจานมือเข้า

“ช่วยยกออกไปหน่อยได้มั๊ย”

“ได้สิ จิมยกอันนี้ออกไปนะ”

จิมมีมองตามทิศทางที่พี่ได้บอกเขา ไม่มีการติดออก มือทั้งสองข้างคว้าจานมาถือไว้แล้วเดินออกไปข้างนอก จิมมีตะโกนคุย
กับซือเต้ คราวนี้ฮั้วโต้ได้ยินทุกประโยคชัดเจน

“ไอ้เต้ ยกข้าว!”

“...เสร็จจะเหวอ”

ซือเต้ที่นั่งเอาหน้าถูแมวหน่วยกันไปมาเหลือบตาขึ้นถาม เขา
มองจิมมีที่เดินนำหน้าจากนั้นก็มองเลียบาของเพื่อนไปด้วยสายตา
เคลือบแคลง

เขาเห็นชัดว่าที่แก้มของฮั้วโต้มีสีแดงระเรื่อปรากฏอยู่ ส่วนไอ้
จิม หน้าตาเอ๋อ...ดูเลวเป็นปกติ

โตไม่ต้องเดาแล้ว วางเลยสิบาท ชอบไอ้จิมแน่ๆ ส่วนไอ้
จิม...หน้ามันเลวอะ ดูไม่ออก

“คุณแสนสั่นรอรอยู่ตรงนี้นะก่อน พี่เต้กินข้าวแพรว เดี่ยวมาเล่น
ด้วย”

ซือเต้จับหัวแมวจากนั้นก็ยอมปล่อยให้สัตว์เลี้ยงของเพื่อน
สนิทเป็นอิสระ ท่อนขายาวๆ ขยับลุกขึ้นยืนเต็มความสูง เขาเดินไ
เข้าไปในครัว ยกจานอาหารที่เหลือออกมาพร้อมทำจุกพุดพิด มือ
เข่าวันนี้เป็นอาหารง่าย ๆ อย่างผัดผัก ไข่ขี้กิ้ง แล้วก็ต้มจืดอีกหนึ่ง
อย่าง ปกติแล้ววันหยุดที่เขาอยู่กับพี่ชายอยู่ด้วยกัน ส่วนใหญ่จะกินมื้อ

เข้าควมมือเที่ยง จากนั้นตลอดทั้งวันท้องของพวกเราจะเต็มแน่น ด้วยขนมที่พี่ชายกำลังปรับปรุงสูตร

ซือเต๋วางจานลงบนโต๊ะ เดินไปนั่งข้างจิมมี่แล้วใช้ศอกถองเพื่อนเพื่อเรียกตอนที่ฮัวโต่เดินกลับไปหยิบแก้วน้ำในครัว

“มาทำไม ว่างนักเหรอ”

“ว่าง แล้วทำไมกูจะมาไม่ได้”

“มึงอะ ยังไงกับพี่กู เมื่อวานบอกไม่ได้ชอบไม่ใช่เหรอ แล้วมาเจ๊าะแจ๊ะเพื่อ”

“มึงนี่หวงพี่มากกว่าที่คิดนะ กูไม่ได้ชอบพี่ได้จริง ๆ แต่ว่าเมื่อวานตอนคุยกันพี่ได้บอกจะทำเค้กให้ชิม กูก็เลยคิดอะไรบางอย่างได้ขึ้นมา”

“คิดอะไร”

“เอาน่า...เดี๋ยวมึงก็รู้เองแหละ”

“อะไรของมึงวะ” ซีโอเต๋ทำหน้างุนงง จิมมี่ไม่ยอมพูดต่อ เพราะฮัวโต่ที่ไปเอาแก้วน้ำดื่มเดินกลับมาที่โต๊ะอาหารแล้ว จากนั้นจิมมี่ก็เป็นคนอาสาตักข้าวใส่จานให้คนอื่น ๆ

“พี่โต่เอาข้าวเยอะมั้ยครับ” ไม่วายถามคนที่เพิ่งเดินมาด้วยความกระตือรือร้นอีกด้วย ซีโอเต๋แอบเบะปาก เขาจำยอมต้องเจียบยุติบทสนทนาที่คุยค้างไว้ก่อนหน้านี้้อย่างช่วยไม่ได้ นอกจากจิมมี่จะตักข้าวให้ฮัวโต่แล้ว เขายังตักข้าวให้เพื่อนรักที่นั่งข้าง ๆ ส่งสายตากับสีหน้าที่แปลความหมายได้ว่า เอาน่า ๆ เชื้อใจกู

เชื้อใจอะไรกันก็ไม่รู้...

มื้ออาหารเริ่มต้นกันอย่างเรียบง่าย ความชัดเจนของคนแปลกหน้าถูกทำลายด้วยบทสนทนาพื้นฐาน ฮัวโต่ไม่ใช่คนที่เข้ากับคนอื่นยากอยู่แล้ว จิมมี่เองก็ช่างพูดช่างคุย และเมื่อมื้ออาหารดำเนินมา

ได้ประมาณครึ่งทาง ไฉ้คนที่ส่งสายตาว่าเอาน่า...เชื่อใจกูก็เริ่มต้นขึ้น

“พีโต้” จิมมีเรียกฮัวโตที่นั่งกินข้าวอยู่ฝั่งตรงข้ามเพียงคนเดียว เพราะเคียวข้าวอยู่เต็มปากฮัวโตเลยเลิกคิ้วขึ้นเป็นเชิงถามว่าที่เรียกเขานั้นมีอะไร “พีโต้รู้จักพี่ปลายฟ้ามั้ยครับ ที่อยู่วัดยา”

“อ้อ ไล่ฟ้าเหวอ รู้จักดี ทำไมอะ”

จากเลิกคิ้วขึ้นหัวคิ้วของฮัวโตก็ขมวดเข้าหากัน ที่เป็นแบบนี้เพราะนึกถึงปลายฟ้า เขาใช้เวลาไม่กี่ไม่นานเพราะค่อนข้างสนิทสนมกับอีกฝ่ายดีอยู่แล้ว... “เมื่อสองสามเดือนก่อนมันก็หักมาคุยด้วยอยู่นะ เหมือนวางแผนจะไปออกฯ หลังเรียนจบ”

“ครับ...บายนี่พีโต้จะทำขนมไส้มัย”

“อ้อ”

“ถ้าเราชวนพี่ฟ้ามาด้วยได้มั้ยครับ”

“...” คราวนี้หัวคิ้วของฮัวโตแทบจะชนกัน มันขมวดอยู่นานกว่าครึ่งก่อนหน้านั้นเสียอีก เขาไม่ได้พูดอะไรเลยนอกเหนือไปจากมองหน้าจิมมี รอให้อีกฝ่ายขยายความว่าทำไมถึงต้องชวนปลายฟ้ามา

“ไฉ้เต้ชอบพี่ฟ้า”

“หา!”

“แต่ว่ามันไม่กล้าจับ”

“ไฉ้จิม!”

คนที่ร้องว่าหา คนที่เรียกชื่อจิมมีเสียงดังคือชื่อเต้ คนถูกพาดพิงกระแทกทั้งข้อและส้อมลงในจาน หันขวับมองจิมมีที่หน้าตาไม่รู้ไม่ชี้ เขาแสดงออกชัดเจนที่กำลังไม่พอใจ แต่ดูเหมือนฮัวโตจะตีความหมายเป็นอย่างอื่น คิดว่าเขาเสียงดังกลบเกลื่อนอาการเขินอาย

“ไม่ต้องเงินเลยเต้ ปกติไม่เคยเห็นสนใจเรื่องพวกนี้...เพิ่งเคยเห็นไปชอบใครจริง ๆ จัง ๆ ครั้งแรกเลยแฮะ”

“ไม่ได้เงิน!” ซือเต้ยังคงร้องเสียงหลงต่อไป ที่บอกว่าไม่ได้เงินของเขาคือไม่ได้เงินจริง ๆ เขาไม่ได้โกหกฮั่วไต้ เพราะไอ้คนที่โกหกตัวจริงคือจิมมีที่ยกท่อนแขนยาว ๆ มาพาดบ่ากันได้

“พีไต้ต้องช่วยไอ้เต้มันแล้วแหละ ไม่งั้นชาตินี้มันคงไม่มีแฟน”

“เพิ่งรู้จะเนี่ยว่าชอบผู้ชายด้วยกัน ไม่เห็นเคยบอกกันเลย” ฮั่วไต้ส่ายหน้าเอือมระอา แต่ที่ใบหน้าน่ารักประดับไว้ด้วยรอยยิ้มเอ็นดู มือขาวเอื้อมไปคว้าโทรศัพท์มือถือ

“ไต้ทำอะไร”

“ชวนฟ้ามาที่บ้าน”

“เฮ้ย!”

“เอาน่า ๆ ไม่บอกฟ้าหรอกว่าเต้ชอบ อีกอย่างอะนะ อยู่ด้วยกันหลาย ๆ คนก็สนุกดี ไซ้มัยแสนสี่” ตอนแรกฮั่วไต้พูดไปมองหน้าซือเต้ไป แต่ครั้นแสนสี่มาป้วนเปี้ยนเอาหน้าภูไทที่ท่อนขา เขาก็เลิกมองหน้าน้องชาย ก็มลงมองแมวของจิมมีแทน

แสนสี่ขานรับเหมือนฟังรู้เรื่อง...

เมี้ยว...แล้วก็ภูไทฮั่วไต้ต่อไป

“น้องมาภูพีใหญ่เลยอะจิม” อดไม่ไหวที่จะเอามือไปเกาหัวเกาคางแสนสี่เล่น

ซือเต้กำหมัดหน้าบึ้ง มองพี่ชายที่ไม่สนใจเขาอีกต่อไปเพราะสนใจแมวมากกว่า

“แสนสี่ชอบพีไต้มากเลยนะเนี่ย ภูใหญ่เลย”

“แบบนี้ไซ้มัยที่เรียกสับลู”

“ครับ แบบนี้แหละ”

“ฟ้าตอบมาละ...มันบอกว่างอยู่พอดี”

ชื่อเต๋ารู้สึกราวกับตัวเองเป็นอากาศธาตุ เขายังคงนั่งหรีดากำหมัดต่อไป จากนั้นก็มองฮั่วโตที่ก้มหน้าก้มตาจิ้มมือถือรวมถึงใช้มืออีกข้างเกาหัวเกาคางแสนสี้ด้วย

จิมมีชะโงกหน้าไปมองหน้าจอโทรศัพท์มือถือด้วยท่าทางกระตือรือร้น

“พี่ฟ้าจะมามั้ยครับ”

“อ้อ มันบอกจะรีบมา พี่ส่งโลเกชั่นให้มันแล้ว”

รอยยิ้มเกิดขึ้นบนใบหน้าของจิมมี แต่น่าเสียดายที่ฮั่วโตไม่รู้ว่ารอยยิ้มนั้นมีอะไรแอบแฝงไว้

“เต๋เกลียดได้”

“ก็บอกว่าไม่ต้องเงินไง”

“เกลียดมึงด้วยไอ้เหี้ยจิม เกลียดมึงเหี้ยๆ”

“แต่กูรักมึงมากเลยชื่อเต๋”

“กูจะเอาคุณแสนสี้ไปปล่อยวัดแก้แค้นมึง”

จิมมียกไหล่ไม่ยี่หระ เขานั่งกินข้าวต่อโดยไม่ใส่ใจอะไรมากนัก อย่างชื่อเต๋นี่ะเธอจะกล้าเอาแสนสี้ไปปล่อยวัด หึ...ทาสแมวแบบมันกินข้าวเสร็จก็คงไม่เป็นอันทำอะไร นอกจากไปนั่งนัวคุณแสนสี้ของมันอยู่บนโซฟานั้นแหละ

กว่าปลายฟ้าจะมาถึง เวลาที่ล่องเลยมาถึงช่วงบ่าย ตอนนั้นชื่อเต๋เผลอหลับอยู่บนโซฟาในห้องนั่งเล่น ตรงหน้าอกมีแมวบริติชชอร์ตแฮร์สบลูนั่งหลับทับอยู่

บ้านค่อนข้างเงียบ มีเพียงเสียงเพลงที่เปิดไว้เท่านั้นที่ดังคลออ่อนหวานในบรรยากาศ ฮั่วโตอยู่ในครัว จิมมีนั่งมองพี่ชายเพื่อน

อยู่ที่โต๊ะอาหาร เขาได้อเมริกาโนร้อนจากฮัวโตเป็นค่านั่งเป็นเพื่อน
ด้วยหนึ่งแก้ว

ปฏิเสธไม่ได้เลยว่าการที่ฮัวโตขยับไปมาอย่างคล่องแคล่วนั้น
น่ามอง ดูเหมือนว่าพีโต้จะคุ้นเคยกับอุปกรณ์ทุกชนิดที่อยู่เบื้องหน้า
มีกระดากับปากกาจดสูตร เดี่ยวเดินไปขีดฆ่า เดี่ยวเอ้อมมือ
ที่เลอะเทอะไปจดเพิ่ม จิมมีเอาแต่มอง...มองจนกระทั่งเสียงออก
จากหน้าบ้านดังขึ้น

ฮัวโตละสายตาจากงานตรงหน้ามองไปทางประตูหลังเสียง
ออกดัง ซือเต่พลิกตัวนอนตะแคงข้าง ส่งเสียงอ้อคล้ายรำคาญเล็ก
น้อย ทว่าไม่มีทีท่าที่จะตื่นขึ้นมาโดยง่าย แสงสีกระโดดลงมาที่พื้น
เมื่อเบาะมนุษย์อย่างซือเต่เปลี่ยนท่าทาง จิมมีหันมองไปยังทิศทาง
เดียวกับฮัวโต

“ฟ้ามาถึงแล้วมั้ง เต้นนอนหรือตายนะ ไม่ยอมตื่นเลย”

“เดี๋ยวจิมไปเปิดประตูให้ก็ได้ครับ”

จิมมีลุกขึ้นจากเก้าอี้ตัวที่นั่ง เขาขยับเร็วจนเก้าอี้เลื่อนเสียดสี
พื้นเสียงดังเอี๊ยด ฮัวโตไม่ได้ตอบรับและไม่ได้ปฏิเสธ ถึงจิมมีจะอาสา
ไปเปิดประตูบ้านรับแขกให้ แต่ในฐานะเจ้าของบ้านก็ควรจะออกไป
ต้อนรับด้วยอยู่ดี

ฮัวโตละมือจากสิ่งที่ทำ เขาเดินตามจิมมีไปในเวลาไล่เลี่ยกัน
ประตูถูกเปิดออกด้วยฝีมือของเด็กหนุ่มตัวสูง ฮัวโตยื่นหน้าออกไป
ให้พันแนวปากของจิมมีเพื่อทักทาย

“มาถึงแล้วเหรอฟ้า”

ดูเหมือนคำทักทายที่ว่ามาถึงแล้วเหอจะเป็นคำทักทายที่
ติดปากของเขาไปแล้ว รุนน่องที่เพิ่งมาถึงสายหน้านิด ๆ หลังหาย
แปลกใจที่ฮัวโตไม่ได้ออกมาต้อนรับแขกเพียงลำพัง

“ถึงแล้วสิ ไม่ถึงจะเห็นหรือ ไม่เจอกันนานเลยอะพี่ ขวขึ้นปะเนี่ย...หน้าเด็กชิบ”

“เข้ามาก่อน ๆ”

“แล้ว...พี่มีแขกนี่” ปลายฟ้าถอดรองเท้า เขาเหลือบมองไปที่คนข้างกายของฮั่วโต ยิ้มให้เล็กน้อยอย่างรักษามารยาท

“อยู่มอเดียวกันไม่รู้จักกันหรือ”

“ช่วงนี้เราไม่ค่อยมองผู้ชาย เราเน้นสาว ถึงเราจะออกสาวกว่าสาว ๆ ก็เถอะ หวัดดี...นี่ปลายฟ้า อยู่มอเดียวกันหรือ คณะอะไรอะ ไม่เคยเห็นหน้าเลย”

“จิมมี เสดสาด”

“เฮ้ย เคยได้ยินชื่ออยู่ คนดั่งนี้น่า” ปลายฟ้าพูดติดหัวเราะ เขาถอดรองเท้าเรียบร้อยแล้วและกำลังเดินตามทั้งจิมมีและฮั่วโตเข้ามาในบ้าน เห็นชื้อเต๋นอนอยู่ก็ชี้ไปแล้วถาม

“คุณคนนั้นเขาไม่คิดจะตื่นมารับแขกหน่อยหรือ”

“ถ้าได้นอนแล้วก็ยาวแหละ”

“บ้านน่ารักจัง พี่เลี้ยงแมวด้วยหรือ”

“เปล่า แมวจิมมี ฟานั่งก่อน เดี่ยวเอาน้ำมาให้ กาแฟมัย”

“สัปดาห์ที่แล้วครับ บ้านหอมกาแฟกับกลิ่นขนมอบมาก แปลกใจนะเนี่ย อยู่ ๆ ก็ชวนฟ้ามา”

“ก็คิดถึงน้องคิดถึงนุ่ง นี่...แล้วหมายถึงอะไรที่ว่าช่วงนี้มองแต่สาว ๆ”

ฮั่วโตเดินไปหลังเครื่องชงกาแฟขนาดย่อม ๆ เป็นเครื่องชงแบบที่ใช้ในครัวเรือนเท่านั้น มือเท้าเอวมองหน้ารุ่นน้องเพื่อถามไถ่หลังไม่ได้เจอกันนาน ปลายฟ้านั่งลงที่เก้าอี้ตัวที่จิมมีเคยนั่ง เด็กหนุ่มเลยต้องนั่งเก้าอี้ตัวถัดไปแทน

“รสนิยมทางเพศใน ช่วงนี้ไม่ได้ชอบผู้ชาย ชอบสาว ๆ มากกว่าคนอื่น ๆ ก็เลยงงนิดหน่อยเพราะก่อนหน้านี้คบแต่ผู้ชาย แต่ก็ไม่ได้ซีเรียสหรอกนะ”

“เปลี่ยนไปเปลี่ยนมา แล้วเมื่อไหร่จะกลับมาชอบผู้ชายอีก” อันที่จริงฮั่วได้รู้อยู่แล้วว่าปลายฟ้าเป็นไบเซ็กชวล แต่ไม่คิดว่าจะเปลี่ยนไปเปลี่ยนมาเป็นช่วง ๆ แบบนี้

ปลายฟ้าตอบด้วยการส่ายหน้าให้ก้นก่อน จากนั้นก็หลุดเสียงหัวเราะออกมาเล็กน้อย

“ยังไม่ใช่ตอนนี้หรือในอนาคตไกล ๆ นี่แน่”

“ว่า...”

“ทำไมทำเสียงเสียดาย อย่างบอกนะว่าแอบชอบฟ้าอะ”

“ไม่กินสาวเหมือนกัน”

ฮั่วได้พูดจบก็ลอบสังเกตปฏิกิริยาคนฟัง เขาเห็นจิมมีเลิกคิ้วกับประโยคนั้น ไม่ปกปิดสีหน้าแปลกใจ

ไช่ที่เขาส่งสัญญาณ และไช่ที่จิมมีสนใจ

“ถ้าฟ้าได้ชอบฟ้าเนี่ย ฟ้าก็จะลองรุกดู”

“น่าเกลียด”

“ก็พี่น่ารักขนาดนี้ไง พี่จะน่าอย่ายี้”

ปลายฟ้าเอื้อมมือไปดึงแก้มของฮั่วได้อย่างถือนิวาสะ จากนั้นก็รีบปล่อยมือแล้วหันมาฉีกยิ้มกว้างใส่จิมมี

“อู๊ย...ลืมนะเจ้าของเขาอยู่ โทษทีนะ แก้มพี่ได้มันนุ่ม ๆ ใจชอบดิงเล่น ลืมตัว ๆ”

“ไม่ใช่! เจ้าของอะไรเล่า”

“อ้าว จิมมีไม่ใช่แฟนพี่หรอ”

“เพื่อนเต...”

“อ้าวเหรออ นึกว่าแฟนพี” ปลายฟ้าทำหน้าที่เล็กน้อย เขาก้มหัว
ไวๆ ให้ทั้งฮั่วโต๊ะและจิมมีเป็นการขอโทษขอโพย

ฮั่วโต๊ะหน้าแดงจัด จิมมีหลบสายตาออกไปทางอื่น ไม่ใช่เพราะ
เขิน แต่รู้สึกแปลกใจนิดหน่อยที่คนที่เขาชอบอย่างพีฟ้าเข้าใจผิด
คิดว่าเขากับพีโต้เป็นแฟนกัน

“ไม่มีใครพูดอะไร มีแค่คุณแสนสี่ที่ร้องเมี้ยวแล้วเดินมาพันแข้ง
พันขาจิมมี เขาอ้อมแมวจนมาแนบอก ฮั่วโต้วางแก้วกาแฟที่ส่งควิน
จูยไว้ตรงหน้า เครื่องปรับอากาศที่เปิดไว้จนเย็นจําเหมาะกับการจิบ
เครื่องดื่มอุ่นๆ เป็นที่สุด

ปลายฟ้าก้มหน้าไปดมกลิ่นกาแฟ

“หอมมาก สรุปกี้คือพีโต้จะกลับมาอยู่ไทยถาวร เปิดร้าน
กาแฟใช่ปะ”

“ใช่แล้ว ร้านเปิดต้นเดือนหน้า”

“เปิดแล้วอย่าลืมบอกนะ ไปอุดหนุนแน่นอนครับ” ปลายฟ้า
เป่าลมไล่ความร้อนในแก้วกาแฟ เขาจิบเพื่อล้มรสชาติความขม

“คั่วกลาง...ดื่มได้ไหม้ย”

“กำลังดีเลยพี เออพี...จิมมีด้วย อาทิตย์หน้าไปเที่ยวกันมั้ย
คือฟ้าจะไปเที่ยวลพบุรี นัดเพื่อนจองที่พักอะไรไว้หมดแล้ว แต่ว่า
เพื่อนมันไปไม่ได้เพราะติดเล็บ มันอยากขายห้องต่อ ทำเรื่องคืน
ห้องแม่งุ่นวาย...ไปเปล่า พอดีสี่คนเลย พีโต้ จิมมี ซือเต่ แล้วก็ฟ้า
ถ้าเอาเดี๋ยวบอกเพื่อนลดราคาให้”

“ขายเก่ง”

“เสมอครับ” ปลายฟ้ายิ้มรับ เป่ากาแฟในแก้วแล้วยกขึ้นจิบ
อีกครั้ง เขาแอบมองฮั่วโต๊ะกับจิมมีก็เห็นว่าสบตากันคล้ายขอคำ
ปรึกษา มันมีบางสิ่งที่ทำให้รู้สึกว่าคนทั้งคู่มิซมติดต่อกัน...เข้าใจผิด

จนได้ว่าคบกันอยู่

“ไปมั๊ยจิม”

“พีได้เอางิอะ”

“ก็อยากเที่ยวอยู่นะ ไม่เคยไปลพบุรีเลย”

“เดี๋ยวนีลพบุรีสวยงามนะ แลนด์มาร์กใหม่เยอะมาก เด็ดสุดคือ
หมีกระทะ” อย่าให้เสียชื่อคนขายเก่ง ปลายฟ้ารีบนำเสนอทั้งสถานที่
ท่องเที่ยวและร้านอาหาร

ฮิวโต้เดินไปสะกิดซื้อเต๋ที่นอนอยู่ กระซิบคุยอะไรบางอย่าง
จากนั้นก็เดินกลับมาทางปลายฟ้ากับจิมมีอีกที

“เต๋ไป...เดี๋ยวงส่งรายละเอียดให้พีในไลน์ด้วยนะฟ้า”

ปลายฟ้ายิ้มกว้าง ตอบกลับด้วยเสียงตลกดีใจ “ได้เลยครับพี
โต้”

“มึงไม่ตามไปหรอ”

“ติดแมว...”

“ฝากไว้ที่นี้ก่อนก็ได้ คุณแสนสึน่ะจะดูแลให้อย่างดี”

“ไม่เอา เดี๋ยวมึงแตกแมวกูไ้เต๋ คนอย่างมึงมันไม่น่าไว้ใจ”

“หิ ใครจะไปทำแบบนั้น โตทำเค้กอีกก้อนเสร็จแล้วมั้ง ไป
ชิม...กูไม่ไหวแล้ว เลียนฉิบหาย พีฟ้าของมึงก็หนีเอาตัวรอด รีบกลับ
เชียวนะ”

“พีเขามีธุระ”

“จ้...ธุระจ้” ซือเต๋เลิกพาดแขนบนป่าของเพื่อน เขาตื่น
เต็มตาแล้วหลังจากงีบหลับไปพักใหญ่ จากนั้นก็เป็นฝ่ายหมุนตัวเดิน
เข้ามาในบ้านก่อนโดยไม่ลืมหืมแมวอย่างแสนสึเข้ามาด้วย

“โต๋ บ้านเราเลี้ยงแมวกันดีมั๊ย” พุดไปหน้ากัฏูไ้กับแมวสีบลู

ตัวฟูไปด้วย

ฮั่วโต้งเงยหน้าขึ้นมามองคนถาม จากนั้นก็ยิ้มให้จิมมี่ที่เดินตามน้องชายเขามาติด ๆ

“ตัวละแสนสี่เลยนะ”

“ขายไต้ซื้อแมวแหละดิฉัน”

พอนึกถึงราคาแมวซื้อไต้ก็วางแสนสี่ลง เขาเดินไปหาฮั่วโต้งยื่นมาอีกว่า “จั้นไปรับแมวจรมาลี้งดีปะ”

“เลียงไหวเหร่อ”

“ไม่ไหว เต้เลยถามไต้อยู่นี่ไง...คนอยู่บ้านเยอะคือไต้”

“กลัวเลียงละน้องตายนะสิ”

“เดี๋ยวจิมให้คำแนะนะ” จิมมี่มองตามแสนสี่ที่ปีนขึ้นไปขีดตัวนอนบนโซฟา จากนั้นเขาก็หันกลับมาทางสองพี่น้องที่ยืนเถียงกันอีกที

“แบบนี้ก็ดีอยู่เหร่อ แต่เรื่องแมวเอาไว่ก่อน เต้ไม่ตามฟ้าไปเหร่อ”

ซื้อไต้ยิ้มประหลาด ถ้าไม่ติดว่าหน้าตาดีคงดูทุเรศไปแล้ว เขาส่ายหน้าไปมา...ไม่คิดเลยว่าจะถูกถามด้วยคำถามเดียวกับที่ถามไฉ่จิมไปเมื่อครู

ฮั่วโต้งเข้าใจว่าเขาชอบปลายฟ้า

เฮ้อ...ไฉ่จิมนะไฉ่จิม

“ไม่ไป ออกหักแล้ว ฟ้าฟ้ายังไม่ชอบผู้ชายตอนนี่ เล็ก ๆ ขอร้องอย่าพูดถึงอีก”

“เลิกพูดถึงอะไรละ เต้บอกเองว่าจะไปลพบุรีกับฟ้า ไต้เชยเฮสเพื่อเต้เลยนะ อีกอย่างนะไฉ่เรื่องไม่ชอบผู้ชาย...ถ้ามันใช่เดี๋ยวก็น่าชอบ”

“พี่คะ! เต้พูดตอนไหนว่าจะไปลพบุรี”

“ก็ตอนที่ไต่ไปสะกิดถาม”

“ตอนนั้นไม่ได้ชวนกินหมูกระทะเย็นนี้เหรอ”

“ไม่ บอกแค่ว่าฟ้าบอกหมูกระทะลพบุรีอร่อย”

“...”

“ไต่กับจิมก็ไป ปฏิเสธไม่ได้แล้วนะ”

ซือเต้อำปากค้าง ใช้มือเสยเส้นผมที่หล่นลงมาปรกหน้าไปทางด้านหลัง เขาอำปากค้างอย่างคนที่ไม่รู้จะพูดอะไรและเมื่อหันไปทางจิมมีเพื่อขอคำยืนยันก็เห็นว่ามันพยักหน้ายืนยันว่าเรื่องที่ฮั่วไต่พูดเป็นเรื่องที่ถูกต้องทุกประการ

เข้ากันดีเป็นปีเป็นขลุ่ยเชียวนะ!

ซือเต้ถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่ จากนั้นถึงค่อยถามออกมา “ต้องไปเมื่อไหร่”

“เสาร์อาทิตย์หน้า”

จิมมีเป็นคนตอบคำถาม ซีโอเต้ได้แต่ก่นด่าออกมาว่า

“หน้าระรื่นเชียวนะไอ้จิม!”